

העולם והזדה

**"גאל
אלון**

QUO VADIS?

*

**רצח
במעלה
העקרבים**

*

**שיחה עם
„ליבלה”
ווייספיש**

*

**חידון אחרון
תחרות
הפרסים**

**בלי מורא -
בלי
משוא פנים**

מס. 857, שנה 17

כ' אדר ב' תשי"ד

25.3.54

המחיר 300 פרומה

העולם הזה

השכונות המצוירות לאינפורמציה

רחוב גליציה 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "אח"י")
ת.ד. 136, טל. 26785
מנהל: מ. גולדברג
סגן: מ. גולדברג
סגן: מ. גולדברג
סגן: מ. גולדברג

השער

ינאל אלון
(ראש במדור)

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן

עורך כנסה, כיתוב:
ישעיהו לביא

הכתב הראשי:
עמואל פרת

חברי המערכת:

דוב איתן, משה בראשדור, יחיאל כשן, יהודה נבאי, ניצה נבי, לילי בלילי, רותי ניר, ברוך זאבי, אסתר סאבור, עמוס קינן, מילי קשת.

מ"מ ראש מערכת ירושלים:

יוחנן אורן

מנהל מעבדה:

דוד סחיני

ראש המנהלה:

שלמה הררי

מי יכול לסיכול לידיו הרשות לרצוח? כי אין ההפלה אלא רצח מתועב. אלא שבמקום להשיב את האסירות והנשים בבית-סוהר, מכינים עליה בראש מי. אם היא איננה מסוגלת לשמור על עצמה, האם זוהי סיבה להתנקם בביתה תמימה?

הגנו ליכנס, תל-אביב
הדוקטור אומר כי 22% מנשות הארץ עברו ניתוח כזה. אני חושב שהמספר נכון הרבה יותר. זהו עתה מנהג מקובל ביותר ואני מסופק אם מישורו יכול להעריך נכונה את המידע.
מרכזי שמרני, רחובות

אני חושבת שזהו דבר טבעי, ואסילו רצוני. עי' ברנז'ה בראש השלב של חיות חסרות-השכלה ומותר לנו לקבוע בעצמנו דברים כה גורפים. כל עוד לא המציא המדע שיטות מניעה בטוחות, ראיתי האשה בהחלט להחליט אם רוצה היא להיות אם או לא. במדינת נאזרה, אין כל סיבה מדוע לא יתיר החוק ניתוחים כאלה... שהרי אין כל הבול בינם לבין ניתוח הפעילות.

שולמית א., פתח-תוקה

החבר המן

נירמכתם של ההיסטוריה היהודית, באשר נונעת היא לפרשת ראש הממשלה המן (העולם הזה 856) מפולסת מעיקרה. ראש הממשלה המן לא החליט להיות אנטישמי מפני שזה היה אמצעי ברוך להלי' יב את הממון. כי פרם הופיע על הבמה אנשים כמו טורקווימדיה וארולף היטלר. הוא רק היה טיפוס שאפתן, שרצה להתעשר על-ידי שירות רכוש הסוהרים היהודים, ויחד עם זה לזכות כי אהדת הפרולטריון במשחרר המעמדות העמלים מן הבורנונות ומאלי-יהודון הקוסמופוליטיים, מהרהרי' המלחמה, משרתי האימפריאליזם העברי'.

ישעיהו לוי, תל-אביב

רבותי, אם לשמות ולשמות זהו מנהג נלוזי — תחי הנלות!

עליזה שמשוני, תל-אביב

אביביה של אביבה

אין אני מתפלל שפרצושה החמוד של אביבה פרלמן נרמז לתוככם שילבלל את מספר אביביה של אביבה בכמהה אחת (העולם הזה 849) היא רק בת 19, בשנתי (העולם הזה 854) היא כבר בת 18... חזק מזה, מי אמר שצריכים לצלם אותה כמיקצף בלתי ששוקים?

יעקב דורון, זכרון יעקב

היא עצמה.

הרגלים על הגובה

בחיון הרגלים (העולם הזה 856) החכמתם שאי' לא אחת חשבה מאי: מי היא בעלת הרגלים הי' נאות? אם החלק העליון מקיים את הבטחת החלק מופיע בחידוד?

גד שפירא, חולון
יואל הקורא שפירא להזיין במעט סב' נלות. את התשובה לשאלותי ימצא באחד הגליונות הקרובים.

נכתבם לי הנאה רבה... אולי הנאה היחידה ש' תהיה לי מכל השתתפותי בחידוד.

דוד תורג'מן, בת-ים

ס' על הראש, סטירה על דחי
הלכתי לפי עצתכם, לבשתי סל אשפת על הראש, כפיות על צוואר, באתי למסיבה ואמר לי: "משור נעת, רדי מן הננ".

צביה גולמן, תל-אביב
יתכן שזו היתה הכוונה.

סדרתי לעצמי תפוסת דומה לאסאשית הפא' ריאסית, התנשתי את עצמי גורא מושחתת, תקעתי מיניה כפי, ואמא תקעה סטירה בפראוסי.

סימה אידלמן, תל-אביב

הגזים ובגד-ים

הכמה שלכם על הצונות-האופנה במלון השרון (העולם הזה 855) היתה, אולי, עשירית מסוג זה שאני רואה. אבל משום מה עוד לא פגשתי אף בחורה אחת הלושבת את השמלות האלה גם כי רחוב. האם כל האופנה הזאת עשויה רק בשביל הצונות או שבתורת עם שכל ישר מתביישות ללבוש אותה ברחובות? אני, על כל פנים, לא הייתי מופיע בתצאית כחולה עם נקודות לבנות לפני מאות מזמנים. אסילו אם יהנו אותי.

יחיאל בן-מנשה, יפו

אילו לי היו רגלים עקמונה כמו שיש לרונם-נית הללו, הייתי חושבת עקמים לפני שאציגן לראותה... ועוד כבגדיו!

ברוריה אלון, תל-אביב
חרמונה שחר, תל-אביב

של נגדניות חששות. אולם לדעתי בחירת התואר אינה נכונה. "צבר" זהו מונח שובניסטי גר, בזה שהוא כאלו שם בצד את אלה שבמקרה נולדו בארץ זו. בני הארץ האמיתיים והסוביים ביותר אינם דומים אלה שולדו בה, כי אם אלה שידעו להאקלם במסעליה החלוציים והחיוביים. להחבול בהחיות המיוחדת שלה ואף להוסיף לו משלהם. אלה הם הצברים האמיתיים, אם כי תעודת-לירותם עלר' לה להעיר אחרת. בין אלה עליכם למצוא את הי' צעירים המסמלים את הנוער הישראלי.

דוד הוניגמן, תל-אביב
זוהי גם דעתה של מערכת העולם הזה.

פילוסוף הדור

אינני קורא של הדור. אולם אם רגיל הוא לסרסם דברים כה משעשעים כפי שטען אורי אבי' ניר (העולם הזה 856) אנהל לקרוא אותו בקביו' עות. זוהי בחדאי היצירה העתונאית היפה ביותר בארץ. אם לא כעתון, הרי לפחות כפילוסוף.

שמואל בן-חיים, חיפה

אינני מחסירי הדור הגדולים. אך התספוריות-החיספוריות אינן במקומן... תנו לו להשמי' — מה זה איכס'ת לכך? תפוסתו אססית וזה ירוע לכס היטב. מדוע, על כן, הפניקה הזו? האם עורכם נהיה כה עדין?

בנימין פרגאי, תל-אביב

אינני מאמין שנמכרתם לציונים הכלליים או ש' חתמתם על כל מיני חוזים עם מיסופים משונים. אבל זאת לא אומרת שכל מה שחדור כותב הוא בלוף. אסילו עתון כזה מסוגל לומר. לפעמים את האמת. למה תהיה עינכם צרה ולא תודו בזה?

דוד שמואלביץ, יפו

חס וחלילה. אנו בהחלט מוכנים להאמין שהדור גם מסוגל לפעמים לכתוב משהו נכון.

רפואי, מאמר של אורי אבנרי היה דפיקה קלאסית. זאת היתה הדפיקה של הדור. אם תרשו לי לומר זאת.

חיים גלברד, נתניה

אנכי, לא קראתי בשום מקום את תשובתו של הדור לקריאת הקרב שלכם...

גם אנחנו לא.

רוממה בעברית

אינני מבין למה נטפלתם לתקליטים העבריים (העולם הזה 856). אמנם יש כמה מהם המתחילים לחרוק אחרי כמה שבועות. אבל זה עוד לא אומר שאני צריך ללכת לקנות תקליט של הימנוסניה ה-53 של ביטחון, או תקליט של הורה ישנה. אני רוצה לרכוש רוממה, סמכה ובוני-חני. אתם יכולים לומר שזה סימן של ניות רוחני וכו', אבל לי זה לא איכפת. כל העולם רוקד לפי מנגינות אלו ואיני רואה שום סיבה מדוע לא יהיו תקליטים כאלה גם בעברית.

יואל גרין, תל-אביב
נכון. המלים פשוטות. גם המנגינות. אבל האם הקשבתם פעם לאותן היצירות בשפת-המקור? גם שם טפסיות הן. על כן אל תתעורר נגד התרגום — התרגום נגד המקור, שהוא ריבני.

דבורה הימלשטיין, רמת-ים

...ומתי ילמדו המלחים כי תפקידם הוא להשלים ולהוות רקע לומר, לא להתחרות עמו?

אריה רון, ירושלים

הייתי מוכן להאמין שכל אחד אחי יתירע נגד ה'אז העברי', אך לא תעלה חיו. מועשה עושים ומרי' הגיאו שלנו למוסיקה העברית את מה שחור ללחם אחם לשפה העברית? הם מכניסים רוח מור' דרנית (נכון: אמריקאית!) לדפוסים מעובשים וחסרי מקורות. יתכן כי מאמציהם אינם עדיין מוצלחים, אבל אלה רק צעריהם הראשונים. במ' קום להצטרף לתמונות המשמיצים, רצוי היה ש' העולם הזה יעזור להכר את המנגינה של דמות המוסיקה העברית החדשה.

אלחנן בנסוב, ירושלים

אני מסכים לעמדתכם ביחס לכיוע הנרוע של התקליט העברי, אולם אינני מוכן להסכים לאי' דיאלוגיה שאחם מנסים להכניס לעניין. אין לי כל רצון לרקוד לפי צילוי, "הגלילה, הגלילה".

יצחק גרשוני, חיפה

זה הכל עניין של אופי.

רצח או מדע?

הראיון המיוחד שניתן לכם על-ידי ד"ר יוסף אשדמן (העולם הזה 856) לא חישר רבה על בעית ההפלות המלאכותיות. לעומת זאת מנע הדוקטור מלהביע הסתייגות מוסרית על הנשוא. הרשו נא לי למלא את החסר.

בחורו או אשה המשתתת את סרי בשנה פונעת בכל הקדוש והנעלה בחיים. מה טוב ויפה יותר מאשר עצם בריאת אדם? מה נעלה יותר מאשר להעביר את חום החיים חלואה, בריאה נוספת אשר גם לה הזכות לצאת לאור העולם? וחזק מזה? —

העולם הזה

השכונות המצוירות לאינפורמציה

יומן השבוע בחמישי

יום ו' — מעשה עקרים

היה מפקח של או"ם,

בעל לב מעודן ורחום.

מן הצדד נחמד

וחחלים פה אחד:

לחבר דו"ח מקי' ועגום.

יום שבת — נשף פורים

היה היתה בת וזה אב

שגינה מחטופה הרחב.

היא אמרה לנוף:

הנה מוטלות גופותינו

כי מצב זה אינו יכול להימשך לעולם ועד, וכי יש צורך ליטול ליד את היוזמה לחיפול. השאלה הגדולה שניקרה בכל לב היתה: כיצד? האם כדאי לגמול תגמול בדם ואש כדי לזרוע בלב המתקופים אימה ופחד? האם יש ערך כל שהוא בפעולות דיפלומטיות? האם יש צורך לחדש את המלחמה ממש. בבימי תש"ח? או שמא ישנה אפשרות לכבוש שלום על-ידי מדיניות נועזת?

האדם הישראלי לא ידע השבוע את התשובה. וכל הסימנים העידו שגם ממשלתו לא ידעה אותה. אולם האדם הישראלי החל השבוע לחשוב.

שירו הישן של חיים גורי על 35 חיילי ההגנה שנפלו בדרכם הנואשת לבפר-עציון הנצור, שוב התמלא השבוע תוכן. הגופות שהיו מוטלות בשורה ארוכה-ארוכה לא היו, ברובן, גופות של חיילים. לא קרב פנים אל פנים הטיל אותן ארצה, אלא כדורי רוצחים מן המארב. אולם קו ישר מוביל מנתיב הל"ה אל מעלה העקרבין — הקו הישר של המלחמה אשר לא תמה. המלחמה הנטושה במלוא היקפה, רק באמצעים אחרים. היתה דרושה תקרית כזאת כדי להזכיר לאזרח הישראלי, השקוע במרדנותיו ובשאיפותיו האפורות, מציאות גדולה זו. היא הכריזה בקול

הנהג ואשתו: חנה פירסטנברג נפלה מתה לפני דלת האוטובוס, שעה שבעלה אפרים צנח לרגלי ההגה. משמאל תמונתו של אפרים (שני מימין) בבית סוהר עכו, שם נכלא אחרי רצח ברנדוט, בגלל היותו איש לח"י. מימין: חנה ובתה מרים, בשעת ביקור בעלה בבתיס לח"י.

הנהג מוטלות גופותינו

רעות. המסך עלה על התקפת הרצח בגנג. אפרים פירסטנברג היה חייל כמעט כל ימי חייו המבוגרים. בהגנה, בבריגדה ובלח"י חי את חייו הפרטיים בין פעולה לפעולה, בין מאסר למאסר.

כרבים, מבני דורו, האמין כי המלחמה היא ארוכה הגיעה לקצה עם חתימת הסכמי שביתת הנשק. עברו הימים בהם רדף אפרים אחרי קצין הבולשת מארסין. נשכחה תמונתו של מרדכי, איש האצ"ל, שמת בביתו, שעה שהמשרה חיפשה אחריו. הגיע תור השלום. או כך, לפחות, חשב אפרים פירסטנברג.

הכדורים שקטלו אותו השבוע, שעה שי" שב ליד הגה האוטובוס, הרגו את אשתו הח" מודה ופסחו רק על בתו, שנולדה בשעה שישב במאסר. הוכיחו כי אפרים פירסטנברג, ועוד כמה מאות אלפי אזרחי ישראל, טעו.

תוחכים על גלי הכנרת

ימים מעטים לפני ההתקפה במעלה-עקר בים הירדן בצפון הארץ מטחי-כדורים אח" רים. בסוריה הגיעה לשלטון כנופיה של פו ליטיקאים ריאקציוניים, ללא אחיזה בעם. היא ביקשה לבצע מעשה אהוד על ההמונים. היא התגוררה בישראל בענין הדייג בכנרת.

ישראל עמדה במצב קשה. לולא עמדה על זכויותיה. במלוא הכוח, היה הדבר מתפרש כסימן של חולשה, גורר בעקבותיו התגרו יות חדשות, חמורות יותר. לו הגיבה, היתה עושה בדיוק את רצון השליטים הסוריים, ש רק חיכו להתנגשות רצינית שתסיח את ה" המונים מן הענינים הפנימיים. בשתי הדרכים גם יחד היתה ישראל משרתת את אינטרס ה" פוליטיקאים המושחתים בדמשק.

בלית ברירה, בחרה ישראל בדרך השניה. סירות משוריינות, מיצודות בתוחכים, שוגרו להגן על הדייג בכנרת. התוחכים השיבו אש. דמשק הכריזה על התקפה ישראלית, העבירה את זעם ההמונים אל החזית החיצונית.

אותה שעה קרו תקריות אחרות בגבול ה" ירדני. תחנת-משטרה ירדנית הותקפה, לדב" רי רדיו ומאללה, על-ידי ישראלים. בקרבת קיביה הותקף, לפי אותו מקור, בית-קפה ב" לב כפר ערבי. האוירה המחושמלת בישרה

אחד הקרבנות שנורה מקרוב, אחר שאחד התוקפים עזה לאוטובוס.

ממראה הזועפת: פני 4 הרוגים כפי שנתגלו לחוקרי א"י במקום הרצח

פחרון הסיבוב השני

מסקנה הגיונית זו היתה ברורה לחלוטין, השבוע, לרוב האנשים התושבים. מצביהרוח אחרי מעלה-העקרים היה שונה ממצב"הרוח אחרי רצח יאהוד. זו הפעם הראשונה החלו אזרחים פשוטים לחשוב כי אין עוד מנוס מסיבוב שני.

ההגיון היה גלוי: אם אין טעם לפגוע ב" פלאחים, הרי יש טעם להנחית מכה על השל" טון הריאקציוני בירדן, ליצור מרחב-הגנה ישראלי, להגיע לגבול שעליו יהיה קל יותר להגן.

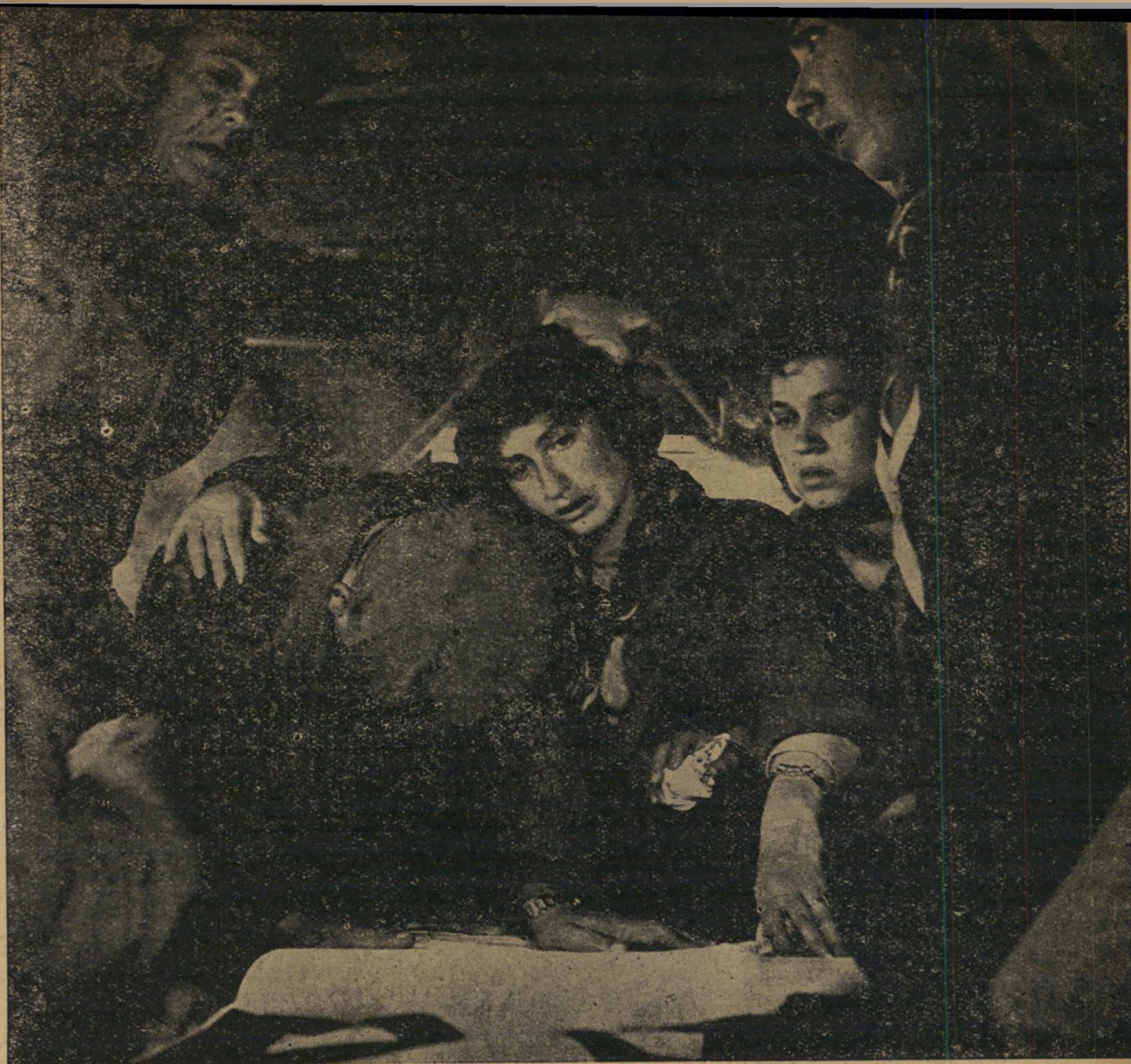
אולם לא כל התושבים כך אמנם השבו את מחשבתם עד הסוף. ציח בריי זונה בירדן.

הורים: תמונת יגון קורר, אולם של הורים וקרובים המומים.

המונים ליוו את הארונות, שניה שהחוקרים יצאו בעקבות הרוצחים.

תמונת השבוע: משפחתו השכולה של אחד ההרוגים בסנדר מכוסה בשעת ההלוויה. האב מתכופף מעל לארון בנו המכוסה בדגל לאומי.

הנה מוטלות גופותינו

עד כעלה עקרים. מצב זה לא ישתנה על ידי צליפה לעבר משלטים אויבים, גם לא על ידי כיבוש שטח הסקר בין משלט למשלט. ה"פתרון היחיד הוא ראייה נכונה מי האויב — ושכירת שלטונו במשלטיו שלו. אי-אפשר להתחמק מן המאבק בין ישראל הדמוקרטית והמתקדמת-יחסית לבין הריאקציה הפיאודלית בארצות השכנות. אולם מדיניות פעילה, דינאמית ונועזת, הנעזרת בכל האמצעים הממלכתיים של מדינה ריבונית, יכולה לשאת מאבק זה לתוך עמי ערב. להעבירו ממעלה-עקרים לעמאן, דמשק ובגדאד. זהו הפתרון המרחבי, בניגוד לדרך התגמול ומלחמת-העמים.

מאות זו פירושה: אי-תלות בכספי הנדבות. רק מדינה המפרנסת את עצמה, בכוח עבודה ובכוננותה לותר על מותרות, מסוגלת בכלל לנהל מדיניות — במקום שמיופה כוח זר יבקר אצל ראש-הממשלה ויתן "עצות ידועות". עם המבקש נדבות על ברכיו, אינו יכול ללחום על קיומו בקומה זקופה. התנאי השני הוא: תדירה לעומק המרחב, מלחמה פעילה במשטר הריאקציוני בתוך כל ארץ ערבית. אין זו דרך קלה. אך זוהי הדרך היחידה המיבילה מתוך המבוי הסתום. ישראל חיה כיום על משלט מנותק. כמעט כל מקום בה הוא עמדה קדמית — מיהוד

בריטניה התחייבה, על פי חוזה, להגן על ירדן מפני התקפה חיצונית. ארצות-הברית החליטו לספק נשק לעיראק, וראש-ממשלת עיראק ראה הודיע השבוע, בפשטות חצופה, שעיראק תחוש לעזרת ירדן במקרה של סיכוב שני — כשהנשק האמריקאי בידה. סיכוב שני בתנאים אלה פירושו: אפשרות של התנגשות מונית עם בריטניה, ודאות של מלחמה עם רוב ארצות ערב, הפסקה ביטוחה של כל המענקים האמריקאיים, הפסקה כמעט-וודאית של כספי המגביות האמריקאיות והשילומים הגרמניים. יתכן ואין אלה הגורמים שצריכים להכריע. אולם אלה גורמים אשר יש לקחתם בחשבון.

הרקע האימפריאליסטי

הרקע האמיתי אך הסמוי מן העין, למצב על הגבול הוא פניית המדיניות האמריקאית נגד ישראל. ישראל יכולה לסעון שהיא מיבצר הדמוקרטיה במרחב, אבל פניה להגנתו בחזית הערבית. אולם הדיסלומטים האמריקאיים צוחקים לטענות אלה, כשם שצחקו לפנייהם הדיסלומטים הבריטים לטענות דומות. הם סומים כיום על המשטרים הקיימים בארצות-ערב — כשם שסמכו עליהם הבריטים. משטרים אלה הם ריאקציוניים. הם חוששים מכל קידמה. הם אנטי-ישראליים מטבעם. ההתנגשות בין האינטרס העברי לבין האינטרס האמריקאי באה מאותן הסיבות. ובאותו הגיון, כמו ההתנגשות בין הישוב לבין השלטון הבריטי, אלא שהפעם אין לצפות לעזרה מן החוץ. הגוש הסובייטי פוזל כיום גם הוא לעבר מדינות ערב, תומך בגלוי במצבים. שני הגושים מתחרים על ידידות המשטרים הערביים. שניהם מוכנים להקריב, לצורך זה, את מדינת ישראל.

חדירה לעומק

משטרים ריאקציוניים אלה הם האויב. כל עוד קיימים הם, לא תסתים המלחמה. אותם יש לקעקע. אי-אפשר לעשות זאת בכוח הנשק בלבד. התנאי הראשון הוא עצמאות ישראל. עצ-

העם

המחיר האכזרי

הרי הנגב התזירו את ההד האחרון של יריות הרצח במעלה העקרים, שעה שאקד"ח הפקק הראשונים החלו רועמים בחוצות הערים הגדולות. היתה זאת מנגינתו של שבוע מיוחד במינו: אקנת גוססים שותתים-דם, קריאות-גיל של חוגגי פורים וצוחות-מרץ של חובבי הכדורגל ברמת-גן.

ברגע הראשון, כשהמדינה כולה נרעדה תחת הים המכה המהממת, היה נדמה כי לא יהיה פורים תשי"ד, אולם מגוי וגמור היה עם מאות אלפי המוכנים לחג כי שמחתם לא תושבת. פורים תשי"ד, אף שלא היה עליו מאד, היה בכל זאת החג השמח ביותר מאז שנים רבות (ראה להלן).

אפשר היה לראות בכך שרירות-לב בלתי-אנושית, סימן נוסף לאדישות ההמונים מול אסונות לאומיים. אולם לא היה זה ההסבר הנכון. ההמונים הרגישו במשמעות הטרדניה. והם ידעו גם כי בשנת תשי"ד שוב אין מקום להתפרצויות היסטוריות ולאחירת-פוגרום, כמו בגטו.

בעומק לבו הרגיש האזרח כי מעשה הרצח הזה פעולה מלחמתית, לא הראשונה וגם לא האחרונה. המחיר האכזרי אשר מדינה ריבו-נית חייבת לשלם תמורת קיומה העצמאי. המוראל הלאומי שוב אינו נפגע בנקל. בסופו של דבר היה זה סימן של בריאות לאומית. יש ואקדח"פקק יכולים לתת תשובה ל-אקדח-ברזל.

ממשלה

המשרד המתפרק

אחת הירושות המורכבות והמסובכות ביו-תר שקיבל משה שרת, ראש ממשלת ישראל, מקודמו, דוד בן-גוריון, היתה משרד ראש-הממשלה — משרד המטפל בעניינים, כגון ענייני מינויים והסברה, שאין להם כל קשר עם פעילותו הרגילה של ראש-ממשלה.

שרת שאף להידמות לכל ראש ממשלה אחר בעולם, להפוך את המשרד המיותר ללשכה מצומצמת, חסרת כל פונקציות עצמאיות, שתתמסר אך ורק לתיאום פעולות משרד"ה הממשלה השונים עם פעולות ראש-הממשלה עצמו. הוא אף החל בהגשמת שאיפתו, התייעץ עם תיאודור ("טדי") קולק, המנהל הכללי של משרד-ראש-הממשלה, שחזר לפני זמן קצר מארצות-הברית. התייעצות נסבה בעיקר על חיסול מחלקת המיעוטים ושירותי המו-דיעין הממשלתיים והעברתם למשרדים אחרים; אולם כאן נתקל שרת בהתנגדות ש-היתה צפויה מראש: משה בוקר הגיעו ידיעות שהאיש היושב שם אינו חפץ בחיסול משרדו לשעבר, ממריץ את עוזריו לשעבר לא לשתף פעולה עם ראש הממשלה הנוכחי בכיוון זה.

שמחה מוקדמת. על אף התנגדותם של הפקידים הגבוהים במשרדו, זכה שרת לשני הישגים. בראש וראשונה הוחלט למסור את שירותי-המודיעין לידי השר בלי תיק, זלמן ("זיאמה") ארן, (העולם הזה 854) כ"תוך מגמה שהממשלה הבאה שתורכב תקים משרד עצמאי לענייני מודיעין והסברה. שנית, נקבע שענייני המיעוטים יועברו בהדרגה לידי משרד-הפנים, במידה שאין הם נוגעים למש"רד-הבטחון.

לעומת זאת נכשל ראש-הממשלה, כאשר ניסה להעביר את הלשכה המרכזית לסטאטיס-טיקה לידי משרד-האוצר, סיבת הכשלון: המנהל הכללי של משרד-האוצר, פנחס ("פי-ניה") ספיר, יודע שסטאטיסטיקה פירושה כאב-ראש, מסרב לצרף את הלשכה למשרדו, שהינו גדול ומסורבל גם בלעדיו.

בינתיים שמח שרת בשתי הצלחותיו, מנסה לשכות את כשלונו, מנית שמשרד-ראש-הממשלה יתחלל לחלוטין תוך שלוש השנים הבאות; אולם נראה כי השמחה מוקדמת במקצת, היות וראש-הממשלה מתעלם מעובדה פסיכולוגית חשובה: אף פקיד ממשלתי נור-מאלי לא יהיה מעוניין לנסר את הענף עליו הוא יושב, לסייע לחיסול משרתו הוא.

מפלגות

על גדות הרוביקון

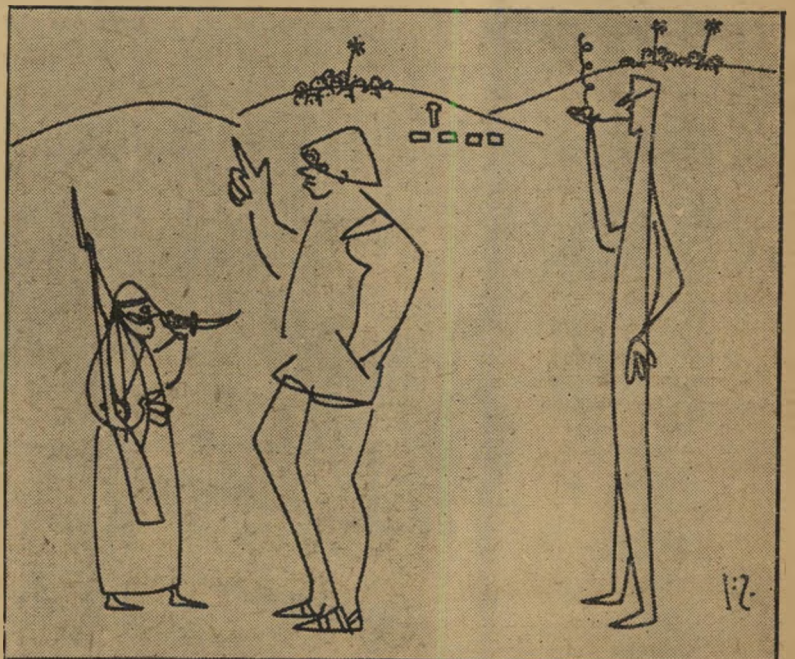
(ראה שער)

לפני 2003 שנה עמד אלוף רומאי על גדותיו של נהר קטן בצפון איטליה. זה עתה סיים את כיבוש צרפת, לפניו, כעבר לנהר רוביקון, השתרעה ארץ מולדתו. שנות מל-לגות שבשה את רוחה הלאומית, אכלה כל חלקה טובה. שחיתות העסקנים והפקידים שברה את הרוח החלוצית, גרמה לבריחת עובדי האדמה העירה, הרסה את ההתייש-בות העובדת שהיתה עד אז חוט-ההשרה של הצבא. פוליטיקאים זעירים, ספטנים רודפי-בצע ואכולי-קנאה, ניהלו את ענייני המדינה, שהיתה זקוקה למנהיגים של אמת.

המצביא היה גאיוס יוליוס קיסר, אלוף פיקוד הצפון. מאחוריו עמד כוח מבוסס, לגיון אחד בלבד של חתיקי-קרבות, הפלמי"ח של רומא. אולם קיסר בן ה-51 לא היה רק אלוף-צבא. הוא היה גם מדינאי ואיש-רוח, בעל עבר כמחנך תנועת ההומנים נגד ערי-צות הכת השלטת. הוא שקל את העובדות. הוא החליט לקפוץ. ביום היסטורי עבר את הרוביקון, הכריז: "הקוביה נפלה."

מאז עמדו מצביאים עטורי-נצחון רבים לפני הרוביקון שלהם. רבים מהם פחדו לע-בור, נעלמו מעל במת ההיסטוריה. אחרים עברו, הפכו עריצים ומדכאי-עמים. אולם היו גם שהשתמשו בכוחם בתבונה, ניסו ל-הציע את עמיהם בדרך ההתקדמות. מיליוס קיסר עד מוחמד נגיב זרועה ההיסטוריה

אות קין

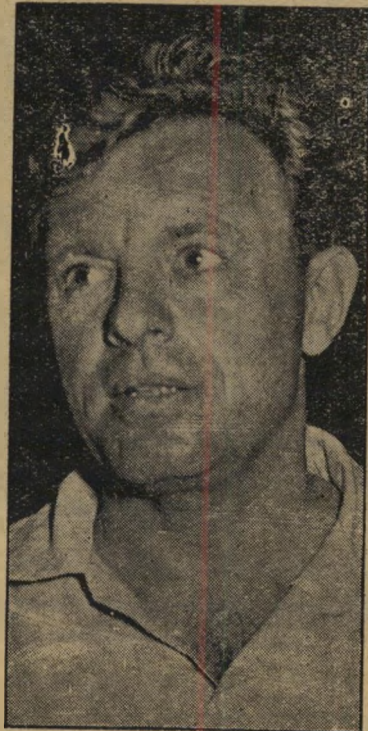

י.א. מוסטפה, אם תרגיז אותי אחזיר את הבריטים ו-

מצביאים שהפכו מדינאים

איון גדל בגינוסר. השבוע כשרות ה' פרצים של התקרית האחרונה בגבול (ראה רפורטג'ה) טילטלה שוב בחזוקה את הספינה הלאומית, ששטה בים ללא כיוון ברור וללא קברניט אמיתי על הגשר, היה ברור גם לאזרח האחרון כי אין הנהגה של ממש במדינת ישראל. רבים חייבו ורבים שללו את הנהלת המדינה. אולם הכל ידעו בעומק הלב כי הנהלה זו אינה הנהגה, ששוב אין בראש המדינה אנשים בעלי שיעור-קומה לאומי, אנשים המסוגלים לקבוע כיוון נועז לשנים רבות וללכת בדרכים ללא רתיעה גם בימים סוערים, אנשים המסוגלים לנטוע התלהבות חדשה בלב ההמונים ולהנהיגם בדרך הקשה של הקרבה והתמסרות.

הארץ שיחצה למעשים נועזים, למנהיגים.

מנהל-משרד "טדי" קולק

מה אומרים בשדה בוקר ?

אולם מנהיגים אינם נולדים בין לילה, אינם נופלים מן השמיים. מנהיגים צומחים מן האדמה החיה של המציאות החברתית. ה' אדמה הפורייה של הדור הקשיש נתנה את יכולת והפכה עקרה. מלבד דוד בן-גוריון לא שרדה עליה דמות מנהיגית אמיתית, וגם הוא, על אף גסיונו הכן לחזור אל הקרקע ולחדש את כוחותיו, שוב לא יוכל לחולל מהפכות נפשיות ולפתוח פרק חדש. ואילו האדמה הבתולה של הדור הצעיר התדלדלה מחוסר טיפוח. מעטים בה האילנות הגדולים הנראים לעין. רק עץ אחד יחיד בולט עליה כיום מאופק עד אופק. הוא עץ האלון שגדל בגינוסר.

המצב החמור על הגבול, והמסקנות הפו-ליטיות הנובעות ממנו, שוב העלו בלבבות רבים את שמו של יגאל אלון. הם לא חשבו עליו, דוקא, כעל מפקד צבאי, יגאל אלון מצטייר יותר ויותר כאישיות פוליטית. הרכב הכוחות הפוליטיים קובע את הנהגת המדינה. הנהגה פוליטית קובעת את אופן השימוש בצבא. שיכבה גוברת והולכת בנוער תפסה את האמיתה הזאת. מתוך שיכבה זו הוזרק סימן השאלה הגדול המסתיר כיום את אישיותו של מנהיג הפלמי"ח.

ההפיכה שלא היתה. היו ימים, בשנת 1948, כשמצבו של יגאל אלון היה דומה מאוד לכבו של יוליוס קיסר. מיטב הלוחמים היו מלוכדים מאחוריו, תחת פקודתו, שום רו-ביוקן לא הפריד בינו לבין תל-אביב. זה עתה ציחחה הממשלה לפרק את מטה ה'פלמי"ח. לרגע קט התרומם מסך העתיד: מי הכוחות שישלטו במדינה החדשה, מה יהיה סיגנון חייה.

יגאל אלון לא עבר אז את הרוביקון. הוא עמד באמצע המערכה הגדולה על

הנגב. מבטו היה מופנה אל האויב החיצוני. הממשלה בעורף היתה חוקית. לדעתו היתה צפויה סכנה של התערבות זרה.

אולם הסיבה האמיתית, העמוקה ביותר, היתה פנימית. יגאל אלון אינו טיפוס של הפיכת צבאי. אין הוא אוהב כלל לראות את עצמו כחייל מקצועי, אלא כאיש ההתיישבות. בתוקף צו המוסדות נקרא למלא תפקידים צבאיים בתקופה שבין 1936 ו-1950. בשבוע שעבר כתב, על קציני ההפסדה הנצרות: "אוי לה למדינה שצבאה שולט בה. הצבא חייב לשמש מכשיר בידי המדינה... לעולם כל ימשש כאמצעי לקיום השלטון המדיני...". יתכן שמלים אלה היו מכונות גם אל אותם מחשיו הסבורים כיום שחוסר פעולה בימי פירוק הפלמי"ח גרם להחמצת הזדמנות בלתי-חוזרת.

האיש העומד כיום על גדת הרוביקון, כשהקוביה בידו, אינו יגאל אלון החייל, אלא יגאל אלון האזרח, האדם המסמל והמגלם את כוח החיים של הנוער הישראלי, את דרך החיים החלוצית, את האמונה בהתנדבות כ-מכשיר להפעלת המונים.

דרך-מחשבה, גנרלית ? אולם יגאל אלון אינו אדם חופשי. הוא חבר מפלגת הפועלים-המאוחדת. הוא אחד מראשי הקיבוץ המאוחד, גרעין סיעת המיעוט במפלגה זו. זה כמה שנים דורכת כ"פ"ם במקום, בלי יכולת לצעוד גם צעד אחד קדימה.

הסיבה נעוצה בעצם הרכבה של המפלגה. היא מאגדת שני גורמים שיש להם רק מכה משותפת — שניהם מבוססים על ההתיישבות העובדת. אולם כמעט בכל שאר הדברים חוצה ביניהם תהום.

השומר-הצעיר הוא מחנה ציוני-קומוניסטי, רואה את עצמו חלק מן הגוש הסובייטי ה' עולמי, מאמין במעורפל בשלום עם הערבים. יגאל אלון וחבריו בקיבוץ המאוחד הם מחנה סוציאליסטי לפי רוח בוחן הבריטי, שהוא אנטי-סובייטי, אנטי-אמריקאי, נטראליסטי ו' שואף להקמת גוש שלישי בעולם. יחסם לבציה הערבית בלתי מגובש לגמרי, אך הם שואפים להרחבת גבולות המדינה עד לירדן. האשמתם העיקרית כלפי דוד בן-גוריון היא שהפסיק את כלחמת העצמאות לפני ש' הושגה מטרה זו, שהחזיר את חייליו של אלון שחדרו לאדמת כצריים, כבשו את אבו-עגילה והגיעו לאל-עריש.

מפ"ם המאוחדת דומה לבעל-חי שחצוי דג וחציו צפור, אינו יכול על כן לנוע לא באוויר ולא במים. כל חלק לחוד יכול היה להתוות דרך פוליטית ברורה. שניהם יחד מתחילים איש את כוח רעהו.

לפני תום הקרבות, בינואר 1949 נאמי מאיר יערי ויגאל אלון באחת מאסיפות הב' חירות הראשונות של כ"פ"ם בחיפה. אלון דרש לכבוש את המשולש ולצרפו למדינה. יערי, שדיבר אחריו, פסל את כל דבריו, דרש להקים במשולש מדינה ערבית עצמאית. ה' נגשות זו נשארה אוסיינית למפ"ם עד היום. אנשי השומר-הצעיר לועגים לדרך-המחשבה הגנרלית של אלון. יערי האשים אותו בגלוי, שהוא חסר-תבונה פוליטית. דעתם של אנשי הקיבוץ-המאוחד על יערי וחבריו אינה חיובית יותר.

מה מחזיק שותפים אלה יחד ? קודם כל, השמירה על היש. יגאל אלון הוא קודם כל איש ההתיישבות. הוא יודע שכל המחנה החלוצי נמצא כיום במצב של הגנה מל רוח המדינה, וכי פילוג במפ"ם יחליש את המחנה עוד יותר. אחרי פרישת אנשי מפ"א ואנשי סנה מן הקיבוץ-המאוחד, פתוחים בו עדיין מאות פצעים, שטרם הגלירו. פילוג נוסף יועזע אותו שבעתים. גם קשריו ה' חבריים עם אנשי השומר-הצעיר מסוגם של שמעון ("גבעתי") אבידן ואבא קובנר מח' זיקים אותו במחנה המשותף.

אבר לא מכבר בני מהרשק, הפוליטורק הפלמי"חי האגדי: "מפ"ם דומה לזוג נשוי שהחליט מוזמן להתגרש, אך מוליד בינתיים

• יגאל אלון אמר: "כשחיילי יגיעו לירדן ואני אשב ברכס, אז נחליט מה יהיה גורל האזור הערבי". יערי תבע, לעומת זאת, שצה"ל יכבוש את המשולש כדי להקים בו מדינה ערבית שתחיה קשורה מבחינה כל-כלית עם מדינת ישראל.

• יערי אמר, בישיבת מרכז מפ"ם: "לא מספיק שמצביא יהיה איסטראטג גדול. דרוש שיחיה לו גם שכל".

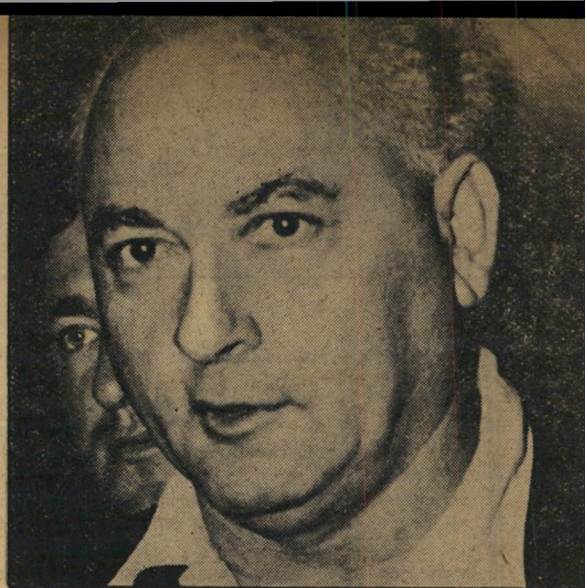

ישראל גריני

יצחק טבנקין

האם הרחבת הגבולות הוא הפתרון היחיד?

אהרן ציוזינג

רומא איים ממילא להשמידו. אולם לקיבוץ...
המאוחד יש מה להפסיד. ציבור גדול, היושב...
על אדמתו, אינו נוטה לשחק בקוביות.

השבוע היתה השאלה פתוחה לרווחה. ה"ק...
קבוץ המאוחד החליט להוציא את בטאנו...
העצמאי לשוק האזרחי, להשתחרר על ידי...

אם כן, יהיה זה הפסד כללי הפסד לת...
נועת השומר הצעיר, אשר תרומתה העצמאית...
למשכבה לאומית אובדת בים של מקח...

אין זה מקרה שלפי שעה הסיכוי היחיד...
לחידוש רוח זו טמון במחנה שרידי הפלמ"ח...
הפלמ"ח לא היה יחידה צבאית, הוא היה...

המשק
הבעיה שאינה בעיה

סוד גלוי הוא שמחזור שטרי האוצר ב-...
מדינה הנו רק 152 מיליון ל"י, בה בשעה...
סכומי הפקדונות בבאנקים עולים על 220...

מצב זה יוצר, לכאורה, בעיה חמורה: מה...
יעשו הבאנקים, אם יעמדו בעלי הפקדונות...
בפני הוצאות גדולות, לרגל חג-הפסח הקרב...

אולם למעשה תיפתר הבעיה בפשטות: ...
משרד האוצר ישמח להפר את הבטחתו, לה-...
כנע למכש האדיר של דעת-הקהל, להפעיל...

בנין
השמחה לא ארכה

עוד לפני זמן קצר היו הקבלנים הפרטיים...
בישראל מלאים שמחה ותקוות גדולות: ...
משרד המסחר והתעשייה, שנפל לידי הצ"כ,

ברורה ובראיה למבנה זה"ל ולדרכו החינו...
כית. אין ספק שבנקודה זו הוא מייצג ת...
מרבית הנוער העברי, משוחררי זה"ל.

כאיש התישבות, אשר אשתו ושלוש...
לדיו נמצאים במשק גינוסר*, מאמין אלון...
לא הסתייגות בנכונותה המוסרית והחבר'...

יתכן שדוקא בשטח זה טמון היעוד האמיתי...
וגם המבחן האמיתי, לכל תנועה חדשה. אם...
תצליח לשבור את רוח האנוכיות, האדישות...

בנייה הבינלאומית קרוב אלון לתפיסה...
העממית שאינה רוצה לא דובים (רוסיים) לא...
גשר (אמריקאי), מואסת בהשתעבדות הגוברת...

מובן שכל הגישות האלה אינם בגדר מצע...
מגובש וסופי. אולם הן זי ברורות כדי ל"א...
אפשר התלכדות כוחות חדשים מסביב לדגל...

הקוביה לא נמלה. הסיכוי הגדול קיים...
אולם רובצת תהום בין הבטחה והגשמה, בין...
סיכוי ובין ממשות. כעל לתהום זו אין...

אלון עצמו מחלק את זמנו בין לימודיו...
באוניברסיטה הירושלמית, פעולתו במרכז...
הקיבוץ המאוחד בעין חרוד ובתל אביב...

שאינה מורכבת מרודפי קאריירה ומלחכי...
פנינה. נפוצה בנוער הדעה ששום דבר לא...
יוכל לשנות תמונה זו, שכל מאמץ לשינוי...

באותה שעה עצמה קיימים בלב הנוער כ"ר...
סופים עמוקים למסגרות הגשמה שיתנו שוב...
טעם לחייו ולמעשיו, יסלקו את הריקנות...

לא דובים ולא נשר. כה יהיה תוכנו...
של הדגל החדש הזה, אם יגאל אלון וחבריו...
יהיו המרימים אותו?

יגאל אלון, בן 35, מסמל כיום את ההר...
גשה הכללית בנוער, שקיום המדינה בצורה...
הנוכחית אינו אפשרי.

אלון סבור כי הפתרון האמיתי היחיד הוא...
הרחבת הגבול. הוא רואה את העניין בעיקר...
בעיני איש בטחון, מאמין כי רק הגבול...

כנושא מסורת הפלמ"ח, יש לאלון גישה

כל שנה ילד חדש. היתה זאת הגדרה קולעת...
— פרט לעובדה שמפ"ם חולה מומן להוליד...
ילדים, שומרת בקושי על עמדותיה.

מי יקבע? מלבד הדאגה ליש, ישנו...
גורם שני המונע בעד יגאל אלון וחבריו...
לחולל פילוג, בלבם מנקרת השאלה: כה...

אם תהיה זאת רק מהדורה חדשה של מפ"ם...
לגתם הקודמת, הרי יהיה הפילוג הרה"אסון...
— במקום מפלגה גדולה וחסרת תנופה תת'...

המפלגה לאחדות העבודה, שהתקיימה כאז...
פרישתה ממפא"י (סיעה ב"), ועד הקמת...
מפ"ם, היתה מפלגה אהודה מאוד על הנוער.

אלם יצחק טבנקין, מדריכה הגדול, אהרון...
ציוזינג, יצחק בן אהרון ושאר בני דורם...
שוב אינם מסוגלים כיום להצית אש בלב...

בקבוץ המאוחד קיימת הנהגה שלמה כזאת...
מן המוכן, מאחורי יגאל אלון, ביבור הה"מ...
מונים, וישראל גלילי, האדם הצעיר היחיד...

השאלה הגדולה היא אם במפלגה חדשה...
יהיו כאלה את הלב החי, ייצקו את הערכים...
הישנים לתוך דפוסים חיים וחדשים הקרובים...

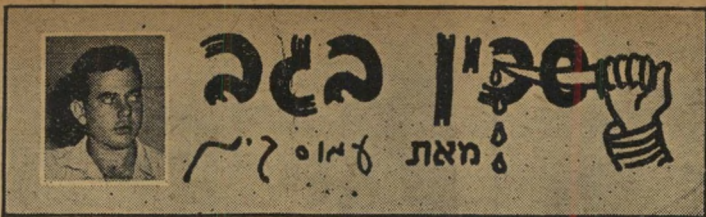
תוספת למפתח. ספק גדול הוא אם...
יגאל אלון עצמו רואה את השאלה כך. יש...
החושדים שהוא צמוד מדי לכסגרת תנועתו...

אולם זוהי בעית-המוקד. אין כל ערך להג"ד...
דרה חדשה של כוחות פוליטיים ישנים. יש...
ערך רק לדבר אחד: הקמת כוחות חדשים...

הסכנה הגדולה המאיימת על המדינה היא...
הקפאון המחלט של מסגרותיה המפלגתיות...
יוצר אדישות ורגש של בחילה בקרב הדור...

יגאל אלון ואנשי מטה הפלמ"ח באכרעגיה המצרית
בגוריון צוה לחזור

יום הדין

הלוח היה ריק וחלק. כל ילד יכול היה לראות תיבה שחפר יום. פשוט מאד, יום הלך לאיבוד. חכרי ועדת הימים הסתובבו כמו משוגעים.

„איפה היום?" צעק החבר אלף, „איך מסקרים יום? מה שמו בכלל?"

איש מחברי העדה לא זכר בדיוק מה היה שם היום.

„אולי זה היה יום־האם?" שאל החבר נימל, „או יום־הילד או יום־האב?"

„אולי זה היה יום־הים, או יום־האחיות, או יום־הפירה, או יום־הסבתא?" שאל החבר כ"א.

„לא ייתכן", אמר החבר מ"ו, „יותר מתקבל על הדעת שזה היה יום הקצין במילואים, או יום־השומר, או יום־הנהג, או משהו כזה. ואם לא — אז אנתוני מוכרחים מיד להמציא יום, כי בנפשו הרבך!"

אז ועדת הימים יושבה וישבה למצוא את שם היום האבוד. הציעו שם כל מיני שמות: יום־הדג, יום־הגירף, יום־האופנוע, יום־השיכון, יום־הפנים, יום־הספונגיה, עד שבסוף החליטו ששם שחבר יום־הדין. אז הכריזו על יום־הדין.

יום־הדין הגיע. ראש־העיר פתח את היום והודיע שהעיריה תחלק פרסים לחלוץ־הראותה הנאה ביותר. המשטרה הוציאה כרזים הקוראים לאזרחים להמנע מהשלכת אשפה ברחובות. משרד־פיתוח הודיע שילוו ברזל בשרון. הקק"ל הוציאה לרחוב קופסאות כחולות וילדים עם פרטים.

מכריח אחד ראה את המודעות על יום־הדין והוא שאל את ידידו המועל: „מה זה?" אז ידירו אמר: „זה סרטים של הקרן הקיימת."

שיר פיואש, מלאנכולי, סופיסטיקיימד

ומובן רק לחברה

בזמן האחרון התחילו להופיע אצלנו מין שירים כאלה, הרומים לפרוזה הרומה לשירה, שירים מפוכחים־חלומניים, שירים מעורבים המתרוממים עד לרמה של החברה, ואולי לא פחות. החלטתי גם אני לכתוב שיר כזה:

קמתי כעשר בבוקר,
שטפתי את השנים,
התנחלתי (וקן קשה ועור רגיש),
הלכתי ל"ניצן".

אכלתי ארוחת־בוקר,
שתיתי כוס תה. דיברנו על פוליטיקה. איציק משעמם נורא.
מנחם נסע לצרפת.
למלצרית יש ירכים שמנות, תני לי עוד כוס־תה.
הה, אור ירוק, רוטט כמו ארנבת,
כחכמה שמתחת לקרח. הפסדנו 5:0 ל"כסית".

ובדלת דינרנו מצץ
שפריץ.
ואתה,
שים מנבת על הראש,
עמוד לפני הראי,
וספור את השערות הנושרות יום יום מראשך לחיק־העבר
מטבעות לקופסת הקרן הקיימת.
מה נשמע? — קרא בדבר השבוע.
דינרנו, הלוח לי חצי לירה עד מחר.

נשפים אלה היו סגורים: רק ידידי המארגנים ובני־יוגם הורשו להשתתף בשמחה. המזל האיר יותר מכל למשתתפי נשף־הפיואש: הם לא היו צריכים להתפשט, כאשר הגיעו, לבסוף אל מיטותיהם.

„קבצני כל העולם, התאחדו!" והקבצנים התאחדו — בדירה מפוארת, מקושטת בתם־אורות צבעוניות, על גג אחד הבתים בצפון תל־אביב. העיזורים, הקיסעים, הגידוכים, עוסי הסחבות המטולאות, שרו, רקדו וזללו, עד אשר נעלמו מן השולחנות הפיתה האחרונה והסיפה האחרונה של יין.

השכם בבוקר נכנסו רבים מהם לתוך מכוניותיהם המפוארות, נסעו הביתה ללבוש את בגדיהם הרגילים: השמחה נסתיימה.

שידור

שני מוצאים ללא תזאורת

במשך 17 שנה חלמה תזמורת קול־ישר"ל הירושלמית על מנצח בעל רמה גבוהה משלה. לפני חדשים מספר הפך החלום למציאות: התזמורת חתמה על חוזה עם שני מנצחים ממדרגה ראשונה: גיאורג זיגנר ו־היינץ פרוידנטאל. אבל כאן אירעה תקלה קטנה: זמן קצר לאחר החתימה על החוזה עברה התזמורת עצמה מן העולם.

איש לא היה אשם בכך שאחד מסקרי משרד־האוצר לא הבין במוסיקה, מלבד ה־מוסיקה של מטבעות זהב. כאשר התכונן אותו פקיד להגיש את התקציב החוש לשר־האוצר, עבר על תקציב קול־ישראלי, ראה ששירות־השידור הישראלי מחזיק תזמורת בת 35 מנגנים, המקבלת משכורת של 66 אלף לירות לשנה.

הפקיד נדדעז: „סכום כה גדול! מה עו" שים האנשים האלה? הם רק מנגנים ומ" שעשעים את הקהל. אילו היו הם פקידים, או רואי־חשבון, היה המצב שונה. לא, 35 מנגנים זה יותר מדי. הפקיד החליט להק־טין את מספרם: הוא לא ידע שתזמורת

שקט ושאון. הפעם שרר שקט גמור בתחנות מגן־דוד־אדום. עובדי התחנות טיפלו רק בכמה כחיות, שנגמרו על ידי זיקוקים, אשר הוטלו אל בין המון החוגגים בככר מוגרבי, שהיה גדול יותר מכל קהל מפגנים שנאסף שם אי־פעם. רק חובבי מוסיקה עקפו את המקום, נמלטו מתחום פגיעתם של ה־רכקולים ששידורו את תכנית פורים של קול־ישראל — תכנית שהצטיינה ברמה אמנותית של גו־לילים. הזמור של פלוגת טירונים ושפע של גו־מוני־כלאיים, המורכבים במוסיקה אמריקאית ועברית קלוקלת.

ההבטחות לא קויימו. השנה עמד תג הפורים בסימן הנשפים הפרטיים. אף על פי שרוב הנשפים הציבוריים משכו קהל גדול, בעיקר תודות להבטחות שלא קויימו, נחלו הם כשלון, והקהל עזב את האולמות בהר־גשה שכססו הוצא ממנו במרמה. אחד הנש־פים הציבוריים המוצלחים יותר, היה נשף הסטודנטים של האוניברסיטה העברית. אמנם לא כל הבטחות מארגני הנשף קויימו, אבל במקום שררה אירה של פלוגת טירונים וישנם כל הסיכויים שנשפיה־הסטודנטים יהפכו למ־סורת פורימית.

אחד הכשלונות הגדולים של השנה היה נשף האכנים „תהו ובהו" שנערך באולמי מוגרבי. תוכנית הנשף קוצצה עד החצי מ־חוסר משתתפים; והאמנים המעטים שהופיעו היו בעיקר אמנים ממדרגה שנייה או שלישית, או אמנים שהיו גדולים בעבר, כמעט ונשכחו כיום. נקודות האור היחידות בנשף זה: רפאל קלציקין, שחקן הבימה, שהופיע ב־מערכון־התחילים המפורסם שלו; שחקנית האהל, לאה דגנית, שחיתרה הפעם על המשחק הדרמטי, ביצעה קטעי שירה ומחול, עלתה בהרבה על הזמרים והמחוללים שהופיעו במקום.

הקבצנים התאחדו. לעומת זאת נמ־שכו הנשפים הפרטיים כל הלילה, עד אשר המשתתפים בהם התמוטטו מעייפות. מרבית

נענו ע"י השוטר החורן: „לא איכפת לי." לבקשת עזרה ראשונה נענו שאין כוז בתח־נה.

אחרי שקיבל אבן הגונה בראשו, פנה סועי־דן למכים: „אתם באמת גיבורים גדולים" ואז נפסקה ההשתוללות לפתע — ממש כשם שהתחילה.

במשך הימים האחרונים, בהם לא קיבל א־פילו מכתב התנצלות ממנהלי הקבוצה העכו־אית שהזמינו אותו למשחק הניל, נמקרת ב־ראשו התבוסה של סועידן המחשבה: „מדוע קרה כל זה? אולי מפני שהיהודים מצאו הו־דמנות להרביץ בקבוצה נוצרית."

סועיד, שהגו ילד־הארץ, עוסק זה 12 שנה באירגון תחרויות ספורטיביות. בזמנו היה הוא מארגן תחרויות איגרוף בין אלופי המז־רח הקרוב.

בעברית הרוטה הוא מוסיף: „לפעמים היה נוכח בתחרויות קהל של מוסלמים גבערים, אך אפילו אצלם לא נתקלנו בהתנהגות מח־פירה כזאת. לכל היותר היו מפטירים „אללה אכבר", ומסתלקים."

סועיד לא התנהג לפי כללי הנצרות המצויים עליו להגיש את הלחי השנייה לכל הסוטר על לחיו האחת. להיפך, הוא פנה במברק אל שר־המשטרה, מחה נמרצות על התנהגותם של שוטרי עכו. כן הפסיק לתת טרמם במכוניותו לשופט התחרות אברהם שנדלינגר, אשר, לד־בריו, קרא מפעם לפעם: „הרביצו בסועידן!" מלבד זאת יוסיפו חברי מועדון האחוזה ה־נוצרית להתאמן בכדורגל, לא יכללו בתכניתם כל תרגילי גידול.

פורים

מקטן ועד גדול

האריה היה מבוחר עד מותו: אלפי יצורים קטנים, הולכי־על־שתיים, מזויינים בקשתות, חיצים, חרבות, רמחים ואקדחים, קיפצו, ה־רוצצו וצחקו בקולי קולות. לא היה זה מחול־מלחמה של נסים פראיים במעבה הגיוגלי. זאת היתה רק חגיגת־פורים לילדים, שנערכה בגן־החיות בתל־אביב.

לעומת זאת, היו הקופים מאושרים. הם הפגיזו את כשרונותיהם, טיפסו על הקירות המרושתיים של כלוביהם, עשו ככל יכולתם כדי למשוך תשומת לב, התלבושות הצב־עוניות מצאו חן בעיניהם, עוררו בהם חשק עז להצטרף אל קהל החוגגים.

הילדים אף הם השתקפו לחזור אל הטבע: גירפות ארוכות־צוואר, גורילות ועכברים, טיילו לצדם של דוכסים, אינדיאנים, אוכלי־אדם, ערבים וסיניים.

השוטרים לבשו את מדיהם הכחולים הר־גילים, אולם היתה להם זכות כלאה ללבוש סינורים: הם מילאו באותו יום תפקיד של אומנות, הולילו ילדים ממררים בככי ל־משרדו של מנהל גן־החיות, שהרגיע אותם והכריז ברמקול: „שמוליק בורשטיין מבקש את אמו לבוא ולקחת אותו מהמשרד." או: „אבא מחכה לאורי בכניסה לגן. היא מבטיחה שהיא לא תרביץ בו!"

השלוש, ילד טיפוניה של שרת־העבודה, גולדה מאירסון.

אולם השמחה לא ארכה. משרד מבשלותי אחר, משרד־האוצר, שנשאר עדיין בידי ה־חוגים המקורבים ליוזמי השיכון העממי, מצא תרופה לבכת ההתחרות. הוא העלה את מס־הבלו על מלט, ברזל ועץ, שיחרר את השיכון העממי ממס זה. יצר על ידי כך הפרש גדול בין מחירי לבין מחיר השיכונים הפרטיים.

הקבלנים הפרטיים נחו נמרצות, הכריזו: „תנו לנו את התנאים הנוחים, אשר ניתנו לשיכון העממי. אנו מוכנים להתחייב להקים דירות זולות וטובות, לחסוך לממשלה 800 ל"י של משכנתא על כל דירה."

אבל נראה כי השיכון העממי (אשר מחירו עלה תוך שלוש שנים כ־2400 ל"י 4800 ל"י) נותן פרנסה מכובדת למקימים אותו. קריאתם תביעתם של הקבלנים הפרטיים נשארה ללא מענה.

מיעומים

כדור בשך

שיריה קטנה של מכוניות (ביניהן פרטיות) שרכה דרכה ביום השבת האחרון לעכו. ב־חוכה ישוב כשלושים איש, צעירים למדי, כו־לל קבוצת כדורגל. היו אלה אנשי המועדון האחוזה הנוצרית.

המועדון, השוכן בבית־אבן בן חמישה חדרים, במושבה הגרמנית בחיפה, והמונה 200 חבר, היגו יחיד במינו במרחב ומשמש מקום מפגש ליהודים ומוסלמים וכמובן גם לנוצרים מכל חמש העדות.*

עיסוק מרכזי של החברים, שהם על פי רוב בעלי רמת תרבות למעלה מהממוצע, הוא הספורט.

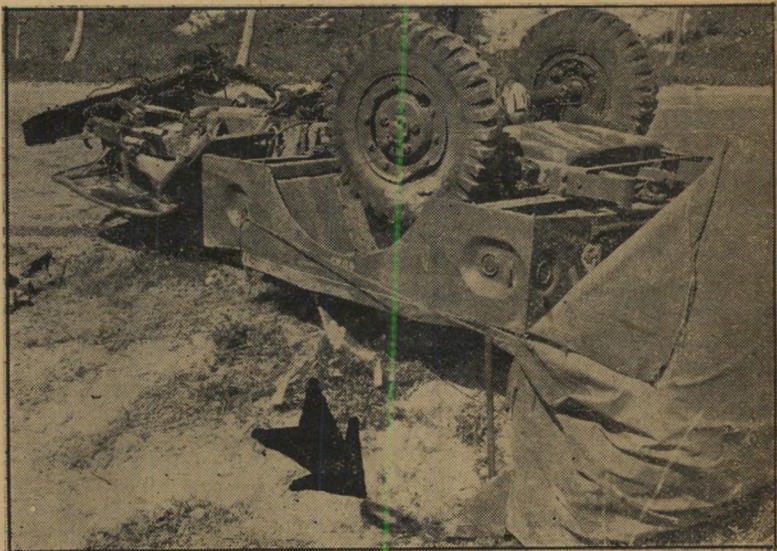
באותה שבת היו חברי־המועדון בדרכם ל־משחק גומלין ידידותי בכדורגל נגד הפועל עכו, אותו ניצחו חמישה חודשים קודם לכן בתוצאות 5:1.

קרוב לגמר המחצית הראשונה החלו שח־קני הפועל להשתמש בכל חלקי גופם, נגד גופות אנשי הקבוצה היריבה לעיני קהל־שיא בן 2500 צופים, שעמד על תל סמוך. נשיא המועדון הנוצרי, סעיד תנא סועידן, ענק־המי־מדים ונעים־ההליכות, עבר את ככל הפלדה המקיף את המגרש וניצב בקרבת שער קבו־צתו התיפאית, באופן, שלפי דבריו, לא הפ־ריע למהלך המשחק.

מספר הוא: „לפתע ניגשו אלי חמישה מה־סדרנים שאני מכירם כלל וביקשוני לעזוב את המגרש. ענית להם שבתור נשיא המועדון מותר לי לעמוד כאן. בו ברגע השכיבו או־תי הסדרנים על הארץ והרביצו בי מכות נא־מנות." כמובן ששחקני קבוצתו רצו לעזרתו, ואז זנף המגרש כולו לשדה קרב.

עשרים עד אחד. ובקול רוטט ומיוגע הוא ממשיך: „היו שם עשרים על כל אחד; ניסינו להמלט ונתקלנו בגשם של אבנים. אר־בעה שחקנים שלנו, אחד מהם פצוע, נסעו במכונית לבשטרה, וביקשו עזרה; אולם הם

* רומים קתולים, אורתודוקסים, מרונים, טיפים, פרוטסטנטים ויוונים קתולים.

האזמובים השני: הסרגיה במעלה־עקרבם כמעט השכיחה סרגיה שניה, שאירעה יום לפני כן, כשטנדר צבאי, נהוג בלילה בידי סמל ללא רשיון נהיגה, איבד את נגלגיו הקדמיים בכביש ירושלים, עלה על מעקה של בסון, התהפך ונגרר מעוצמת הסהירות עשרות מטרים. הגלגלים עפו לצד השני של הכביש, בהתנגשות נחרצת חיילת, נעלה האחז (חץ) נראית בתמונה.

עד יואל פלגי (ימין) ויריד
הייל היטלר + מצנח

נשמע במדרגות קול-צעדים. היה זה בעלה של הגברת הצעירה שחזר מעבודתו במשרד. כאשר נמצא יעקוב פנים אל פנים עם הבעל, ניסה לטעון שהוא טעה בכתובת, אבל האיש ידע את כל הפרשה: אשתו סיפ-רה לו הכל עוד לפני שבוע.

הבעל אחז ביעקוב, שעה שאשתו הזעיקה את השוטרים; ובשבוע שעבר הובא יעקוב לפני שופט השלום התל-אביבי, חיים ארליך, נאלץ להסביר בדלתיים סגורות, את כל אשר ראה ושמע על פיטגה הרנופוליון.

סער ברחה סוציאלית

לשכת-הסעד של עיריית תל-אביב בסלמה, היתה אחת הלשכות שהמחלקה לעזרה סוציאלית מקיימת באזור שיפוט.

עד לפני כשנה נמצאה לשכת סלמה בכפר סלמה, אולם לאחר כמה מקרי ניפוח-שמשות שהפכו למאורעות שגרה, בהם לא יכלה ה-משטרה למצוא פתרון לבעיה הסוציאלית של אנשים חולים וזנכים חסרי-לחם, החליטה המפקחת הראשית, ריבה אהרונסון, להעביר לזון מה את השכא אל בניין לשכת-הסעד של שכונת-התקווה.

אולם עד מהרה נתגלה סוד המחבוא ל-אנשי סלמה, שהחלו מופיעים מדי בוקר בשכונת-התקווה, הקימו צעקות וניפצו זגזגיות, עובדי לשכת-התקווה, שחששו מפני המחזה הבלתי-חינוכי המתרחש לעיני נזקקי שכונת-התקווה, החלו לרמוז לדיירי-המשנה שלהם, כי לא נאה לברוח ממקום עבודה, הציעו לעובדות להתאזר בעוז ולחזור לסלמה. אך העצות הטובות לא מצאו את דרכן ל-אנשים האטומות. אדרבא, לאחר כמה מקרי פגיעה נוספים, פנו עובדי לשכת סלמה אל מנהל המחלקה, ד"ר יעקובסון, בקשה שימצא מקום מחסה חדש, מאחר שהסוד מחבואם כבר נתגלה. המפקחת הראשית של המחלקה הסוציאלית עשתה בינתיים נסיונות לרכוש חבר-עובדים חדש ללשכת סלמה, אך גם נסיונה עלה בתוהו.

מחבוא חדש. אמרה אחת מעובדות סלמה: "וכי מה בכוונת לעשות? כל העזרה שאנו מגישות היא כטיפה בים, משפחה מקבלת כחמש עד חמש-עשרה לירות לחודש — סכום המספיק בקושי לקניית לחם. כל סכום התמיכה החודשי שנמסר לרשות לשכת סלמה אינו עולה על אלף ומאתיים לירות; ואילו הסך הכולל של המשכורות המשולמות (המשך בעמוד 12)

הארץ

אחת ממלקות היופי שלנו (מבר-אות).

נחמה שלום, ראשון לציון.
דט צפודע, כניס... מכת בחורות.
מת סופרנו הכלכלי (חדור).
אברהם צור, צפת.

דור דור ומתו
3700 טון חיטה מסוריה הגיעו
אמש באניה לנמל חיפה (מערב).
צבי פכטר, תל-אביב.
במקום זה תשקע ישראל לזחשק
וגים מיס-כירנות.

פעולה עם הנאצים הנה חילול-הקודש! ישב תל על מקומו, שלח מבט מלא שביעות רצון ביריבו, שמואל תמיר.
שאלות קולות. תמיר לא גרע, ה-חל חוקר את פלגי חקירת שתי-וערב, שאל אותו רק שאלות מועטות על קסטנר:
"כמה פעמים נפגשת עם קסטנר בתקופת המלחמה?"

"שלוש פעמים."
"הידוע לך על פעילותו בגיטו קלויז?"
"לא."
"הידוע לך פעילותו בחינה ובברלין?"
"לא."

"ועל סמך מה אמרת שכל המאשים את קסטנר בשיתוף פעולה עם הנאצים מחלל את הקודש?"
"על סמך מה ששמעתי מפי ידידיו."

היכן האמת? אחת מנקודות-המוקד של החקירה, היתה השאלה אם אמנם התמסר פרץ גולדשטיין לידי הגרמנים, או שהוא נא-סר מיד לאחר שביקר אצל קסטנר. פלגי אישר את גרסת קסטנר, הודה שהוא שיקר בספרו.

כאן התערב השופט בחקירה: "מר פלגי, קרוב לחדאי שהגן האדם היחידי בעולם היו-דע את האמת על מאסרו של גולדשטיין. הי-כן אתה אומר את האמת — כאן או בספרך?"
פלגי: "כאן."

המהלומה השניה ניתנה, כאשר שאל תמיר את פלגי אם הוא ביקש מן הגסטאפו תעודה המאשרת שהוא נמצא במצב כשרות הגרמנים. פלגי יצא מגידו, צעק: "זהו שקר נתעב!" תל קפץ על רגליו מזה נמרצות:
"תמיר לוקח גיבורים לאומיים ואגדות ו-הורס אותם!"
תמיר השיב בשלוה שעליו להקריב את ה-אגדות למען האמת.

השופט הירשה לתמיר להמשיך בחקירה,

נאשם אורי שרגא
20080 = 30000 \$

לצטט קטעים מספרו של פלגי. פלגי האזין לציטוטים, הודה שהוא שיקר.

זרם של וידויות. במשך אותו יום יצאו מפיו של יואל פלגי וידויות נוספים. הוא הודה שהוא הופיע במפקדת-הגסטאפו כנציג-הסוכנות, ברח את הקצינים הגרמנים במועל-יד מלוח בבריקה: "הייל היטלר!" הוא הודה שנכונותו לשותף פעולה עם הגסטאפו, במקום לארגן תנועת-התנגדות יהודית, הפכה אותו לבוגד מנוקדת-ראות צבאית. הוא הודה שהיהודים שיחמו פעולה עם הנאצים, אף על פי שהיה ביכולתם להתנגד להם.

הפעם שלח תמיר מבט מלא שביעות רצון בתל: אגדת-פלגי נהרסה.

שרידי האגדה הגדולה נהרסו למחרת ה-יום על-ידי השופט עצמו, שהוסיף לחקור את פלגי בקשר למאסרם של הצנחנים הארצי-ישראליים, פרץ גולדשטיין וחנה שגש. קשה היה לקבוע אם השופט רצה לסיים את המלא-כה בה התחיל תמיר, או רצה לתת לפלגי הודמנות להסביר כמה וכמה נקודות מעורר-לות. דבר אחד היה ברור: פלגי לא השתמש

שאין בה מינימום של 35 מנגנים, אינה מסוגלת לערוך קונצרטים לפני קהל.
סדר והארגון. כיצד לקצץ את התזמורת? הפקיד לא ידע אם עליו לפטר את הפסנתרן, הכנרים, או המחופף: לאחר הכל, הוא שאף לסדר ולהארגון. הפתרון בא לו כלאחר-יד: בתזמורת קול-ישראל היו 22 מנגנים קבועים, 13 זמנים. 13 הבלתי-קבועים היו נאלצים ללכת, בין אם הם תו-פפו, או פרטו על פסנתר — והם הלכו. כך נפתח תזמורת קול-ישראל בירושלים את נשמתה, לאחר 18 שנות קיום. המפעל ה-תרבותי-עממי היחידי, שהיה קיים בבירה שכונת-התרבות, נרצח על ידי פקיד, אשר טען כי המאיינים מסוגלים ליהנות גם מ-מוסיקה מוקלטת. אבל אותו פקיד לא ידע שהחזקת ספריית-תקליטים תעלה למדינה יו-תר מ-66 אלף לירות לשנה — במטבע זר.

עיריות פעולה מונעת

בישראל, ארץ-הפלאות, קורה לעתים קרובות שפקיד עירוני, או ממשלתי, שהחזיק במשך שנים רבות על משרות צנועה ו-התגורר בדירה צנועה לא פחות, הופך פתע בעל לחוליה ממוארת.

כדי למנוע מקרים מסוג זה, העלולים לצרף אותה אל הרשימה הארוכה על עיריות יש-ראליות, בהן נתחוללו שערוריות, החליטה עיריית-חיפה לנקוט בפעולה מונעת: חילקה בין 1000 עובדיה שאלונים על מצב רכושם ורכוש הוריהם.

העובדים הבינו את כוונתו החיובית של יו"ם השאלונים, ראש העיר, אבא חושי שופע המרץ והכשרון האירגוני, השיבו על ה-שאלות במלואן. אולם לאחרונה הופיע בין כתלי הבניין המפואר של עיריית-חיפה שאלון חדש, שנתקבל בצורה אחרת לגמרי, חולל סערה דומה לזאת שנתחוללה בעקבות הדין-וחשבון האחרון של קניסי בארצות-הברית.

שאלות עדינות. את השאלון החדש חייבים למלא לא העובדים עצמם, אלא מנהלי מחלקותיהם. חלקו הראשון מכיל חמש עשרה קבוצות של שאלות, בנות חמש שאלות כל אחת. חלק זה עוסק בעיקר בהופעתם החי-צונית של העובדים וכשרונותיהם הספורטי-ביים והאמנותיים.

שאלות אלו הינן רגילות למדי; חלקן ה-עני של השאלון מכיל סידרה שלמה של שאלות על ההתנהגות המינית, הלהיטות אחרי-משקאות ותאחת הבצע של העובדים, מעורר בלבם של פקיד-העירייה חשש לפיטורים ה-מיניים.

לעומת זאת רואה מחלקת-המנגנון של ה-עירייה בכל פרשת-השאלון סערה בצלוחית בים, מסבירה: "השאלות באות לטובת ה-עובדים. אם יש בהם ליקויים, נתקן אותם."

ואכן, נראה כי שאלונים מסוג זה, הנהוגים בערים רבות בעולם וברישיה, עשויים להעלות את רמת-העבודה בעירייה, לאפשר לעיריית-חיפה להוסיף ולתפוס פחות מקום בכותרות "העיתונים, יותר מקום בשטח פעו-לות התרבות והפיתוח.

משפט האגדה שנהרסה

כל משפט ההופך לגדול, זקוק גם למקום גדול. על כן היה נשיא בית-הדין המחוזי הירושלמי, ד"ר בנימין הלוי, נאלץ לעזוב את אולמו הקטן והנהו, לעבור לאולם סמוך בן-200 מקומות, כדי אפשר לקהל-ההסקרנים לחזות בשבוע הששי של משפט גרינולדל-קסטנר (העולם הזה 851 ואילך).

על אף כל זאת, נשאר חלק גדול מן הקהל במסדרונות בית המשפט, כאשר המינה התביעה את יואל (רוח גדולה באה) פלגי, שריד הצנחנים הארצי-ישראליים שהוצנחו ב-תקופת-המלחמה בהונגריה, במטרה לארגן את התנגדות יהודי-הונגריה לשלטון-הכבוש ה-נאצי. פלגי הובא לבית המשפט כדי להעיד שקסטנר לא שיתף פעולה עם הנאצים, כפי שטען גרינולדל בעלוננו.

בהדרכת שאלותיו של הקטיגור, אמנון תל, סיפר פלגי על עלילות הצנחנים, הכריז ש-חברו לנשק, פרץ גולדשטיין התמסר לידי הנאצים מרצונו הטוב; אף כי הוא כתב ב-ספרו שהגסטאפו אסרה את גולדשטיין זמן קצר לאחר שביקר קסטנר במקום מחבואו.

בסיום החקירה, כאשר פלגי הודקף מלא קומתו והכריז: "האשמת קסטנר בשיתוף"

בשבוע שעבר היו חגונות רבים ברחובות ערי ישראל ו- כפרים מוארים באור כהיר, שם- עו מוסיקה שנתמזגת בליחות פרחי-החדרים. מדינת ישראל נסחפה בשמחת פורים - החג העליון המחייב כל יהודי המכ- כד את עצמו לגנום יין עד כדי כך שלא יהיה מסוגל להבחין בין "ברוך מרדכי" ל"ארור המן".

ימי העדלאידע חלפו ואינם; אולם הרוח הפורימית נשארה בעינה: רק מתי-מספר נשארו כבתיהם בלילות המימים אלה. הרחובות היו גרושים חוגגים, שירו באקרהי-פקקים, שיגרו זי- קוקים צבעוניים כלפי הרקיע המוכנב. הצרות, הפכפוכים, ה- חשבונות הקטנוניים - כל זה נעדם ואיננו. אדם חייך אז רעהו ללא כושה.

"העולם הזה" הבקיע לו דרך ברחובות החומים, הציץ בחנו- נות המוארים. הוא עקף את נש-

יין, נשים

מסיבת פורים. לא חשוב איס עשן, של תליאביב, או בחדרי-אוכל של קיב ושימחו כדין! דומה היו על הקיר שואג כלפי כולנו צמד הקואובויים (למעלה) ראש. עיניהם יהיו אדומ לשיב לב לנעשה על סבי בהם. גם הוא ינמנם ליד ע בעצם הוא יכול להרש

סיה לאסיאתים וכו'

אפילו במסדרו נות בניין-א"מ אי אפשר להת- במספר תלבושות עמים גדול מזה שמצטבר בנשף-מסיכות, מא- אגיות הודיים, קוואקים, מאנדארינים- סיניים, יפהפיות-חרמון, ריסות וסניורים - כל אלה מתמזגים למערבולת צבעונית. זוהי זנות מצוינת לבנות מגדל-בבל; ואף על פי כן נראה כי השפה ותפת פותרת את כל הבעיות. שעה שהעריץ המזרחי מאזין לסי- האלף ואחד, מחייכת דולורס החמודה לצלילי גיטארה קאסטילית, ן והליצנית מוצאים שפה משותפת - שפה ללא מלים. השפה טאת בעיקר בתנועות רגלים קצובות על פני רחבת הריקודים, צלילי התזמורת. הרוקדים שוכחים את העצבנות, את ההכנות זתניות לקראת הנשף, את הטרדות החילוניות המחכות להם בבית.

פי החברה הגבוהה, בהם פוזרו מאות לירות לכל רוח, נכנס רק למקומות אשר מהם בקעו שאון צחוק ועליצות - למקומות ב- הם השליך הישראלי הפשוט את דאגותיו ממנו וחלאת, ניצל ככל האפשר את החג, המוסיקה והיין - עד עזות-השחר.

השחר עלה. החל יום חדש - יום רגיל של עבודה ודאגות. האזרח החוגג היסס לעזוב את האווירה המגוונת של נשפי המסיכות, להיפרד מבקבוק- היין וצלילי-התזמורת, לחזור אל החיים האפורים של יום-יום. אבל לא היתה לו ברירה. הוא חזר הביתה. לגם ספל קפה ש- חור, הגיע למקום עבודתו כש- הוא רדום למחצה, עבד ככפוי- שר. התנחם במחשבה אחת: בעוד שנים עשר חדשים יהיה שוב פורים, והשמחה תשוב אל מכונה. הנשפים בהם יבקר עד לפורים הבא. יהיו מתונים יותר.

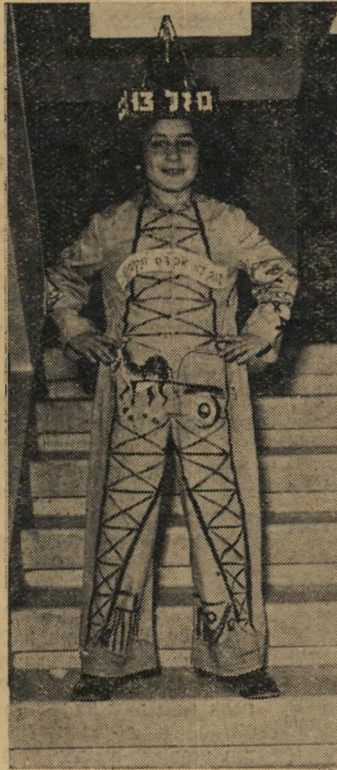
על קבצנים ואקדחים

אחדים שלא הצליחו להפוך למיליונרים — ולו רק לילה אחד — החליטו להפוך לקבצינים. הם מתנחמים במחשבה שהקבצן יכול, לפחות, ליהנות מחיים חופשיים וחטרי"דאגה. על כל פנים זהו מוצא טוב יותר מזה שמצאה לה נערה קפיטאליסטית מיואשת.

ההורים עבדו קשה

אבות ואמהות רבים שברו את ראשיהם בחשבנם על התח"פושות של ילדיהם, הבעיה נפתרת בעזרת קצת טעם טוב והרבה סבלנות: ברחובות הערים הופיעו חיות"סרף, ליצינים וליצניות, היה שם אפילו מגדל קידוח: מזל 13, שהביע צירוף של מספר מביא"מזל ותקווה לעתיד.

זמזם

אין זאת רק אימרה אל"מותרית של אלי ירון הק"דומה. זהו תיאורה של נערה נערכה במועדוני הלילה החדשים, המל"צריפונים הסדוקים והעלובים של המעברות, — בכל מקום שרר אותו חוס: שתו כות"הסיני הצוחק, העשוי נייר צבעוני ותלוי"יגית רהוטת: "לכל הרוחות, שיהיה שמחון"טבו זאת לעצה טובה, מחר יהיה להם כאב"עצומות למחצה. הם יעבדו ברישול, מבלי"הם, אבל אין בכך כלום. ה"בוס" לא ינוזף"הכתיבה שלו הרי גם הוא משתעשע היום. לעצמו גם לא לבוא למשרד למחרת.

דמיון מזרחי

שלומית רקדה, והכל הריעו לכבודה — אפילו שודדי ים וקאובויים קשוחים על ידי הצעירים, כללו לא רק שתייה וריקודים, אלא גם תכניות לעתים הוכנו התכניות בחפזון, אבל איש לא שם לב לכך. העיקר שהן

משמש לא רק כסמל מסחרי לרוכל המשופם, החובש כובע-מצחיה דרך-קבע, כי אם הוא גם תיאור נאמן של פעילות המסחרית: כ" שם שכדור היר-יו נע מצד אל צד כן נע גם יר-יו מסוג סידקית למשנהו.

משך עונת חורף אחת התמחה יר-יו במכירת הגולם "הנשאר" תמיד "על-ידי" (בזכות מילוי העופרת) ובקיצו הבא עבר למכירת פקקי-גומי כפולים לבקבוקי-המים המיועדים למקרר. ההצלחה האירה פניה ליר-יו בגלל יעילותם של הפקקים, וגם בזכות שיטת ה"פרסומת המיוחדת שלו: אזהרה על מה שעלול לקרות לאדם (ובמיוחד קרח), שאינו משתמש בפקקי גומי כפולים. יר-יו היה מת-גנב: עוברים ושבים בעלי-קרחות, ומזל על קרחותיהם מים דרך נקב של פקק טעם, שהיה נתון בבקבוקי-מים. בכך הוכיח החי-לית את יעילותו של פקק-גומי כפול, המונע נזילת מים, ואת עלייתו של בעל-קרחות ה"עלול לשמש שפן" וסיווגו לרוכל-סידקית. קית.

הלירה מתחילה לעלות. עונת הקיץ, ועמה הצורך לפקקי-גומי כפולים, עברה מזמן, הותירה את יר-יו מתרכז במכירת סידקית מחשיבות משנית, כאבקה נגד עש. אך לא רוכל כיר-יו יתח את עונת האביב, בלי להופיע בשוק עם מוצר חדש, או לפחות חודש בארץ. השפע קיים יר-יו את ייעורו, יצא לרחובות תל-אביב, כשעל המגש הקשור לצחצור מכשיר חיוני ביותר לכל בית: מש-חיל-חוט במחט.

פעולתו של משחיל החוט, שהופיע במרכז אירופה יחד עם המחט הראשונה, מבוססת על חישוק-ברזל דקיק המורכב על לית של פח. חישוק-הברזל, לתוכו מושחל החוט, קר-לס את החוט בקלות, גורר אותו אחריו דרך קופה של מחט. כשהציג יר-יו מכשיר רב-חשיבות זה ללקוחותיו הראשונים, קבע גם שיטה בדוקה להשחלת מספר לקוחות רב ככל האפשר: קביעת מחיר נמוך ביותר למשחיל-החוט ב"מחט, מאה פרוטות בסך הכל. היה זה המחיר הנמוך ביותר למוצר על מגשו של יר-יו, מאז מכר הוא את היר-יו הראשון על שפת ימה של תל-אביב, וסימן נוסף לעליית ערכה של הלירה הישראלית.

גבר מעשי

כאשר פגשה פורטונה לילי האיק, עולה חדשה מטוניס בדוד בחבש (21), התאהבה בו ממבט ראשון. הוא היה גבה-קומה, שחר-הר ויפה תואר — והוא הופיע באופק באחד מרגעי-המשבר של חייה.

כאשר שוחררה פורטונה מן הצבא, לא ידעה מה לעשות. הוריה נשארו בחוץ-לארץ. לא היה לה מקצוע, ולא היו לה אמצעים ללימוד מקצוע. היא בחרה בדרך האפשרית היחידה: הלכה לקיבוץ.

אולם גם בקיבוץ לא החזיקה פורטונה מעמד. החיים הסואנים של תל-אביב משכו אותה בחבלי-קסם. היא חזרה, תחילה עבדה בכל מקום בו היו מוכנים לקבל אותה; אבל במהרה מצאה את עצמה ללא עבודה. אזי הופיע בחייה דוד בחבש.

דוד אף הוא היה בודד בישראל. משפחתו נשארה במארוק, אך הוא היה תמיד לבוש יפה, מסורק היטב, שופע בטחון עצמי ו-יושר. הוא לא סיפר לפורטונה במה הוא עובד, אבל היא לא גילתה כל סקרנות מיר-תרת. הם החלו לצאת יחד.

מכות ואיומים. בשבוע שעבר נכנסה פורטונה לבושה למחצה, לתחנת-משטרה, התלונה שדוד איים להרגה, היכה אותה, רצה לאלץ אותה להפוך ליצאנית. כאשר סיר-בה, החביא הוא את בגדיו, מנע אותה מלע-זוב את החדר, שהוא שכר בשבילה.

פורטונה סיפרה לשוטרים שבתחילה היתה רק הולכת עם דוד לטייל או לראות סרטים, אבל במהרה דרש ממנה להיות לפילגשו. הם רבו קשות, והוא היכה אותה ואילץ אותה להשאר אתו. היא נשארה: פשוט לא היה לה לאן ללכת.

"הוא הביא אלי גברים, דרש ממני להת-מסר להם", המשיכה פורטונה, "כאשר סיר-רבתי היכה אותי, איים להרוג אותי. הוא לקח ממני את כל הכסף שהשאירו לי ה-גברים. במשך ששה חודשים עבדתי כיצאנית והוא גזל ממני את כל כספי. פעם ניסיתי לברוח; אבל הוא החביא את בגדיו. היום לא היה איכפת לי. רצתי לתחנת המשטרה כמו שהייתי — הייתי מוכרתה לברות".

כאשר הגיעו השוטרים לחדר-המלון, בו התגוררה פורטונה, מצאו את דוד ואת כל בגדיה. הצעיר השחרה שמע את ההאשמות שהוטחו נגדו, משך בכתפיו, שלח בפורטונה מבט שופע בוז, הכריז: "היא משקרת!"

(המשך מעמוד 9)
לעשרת עובדי-הלשכה עולה על אלף וחמט מאות לחודש. מזכירות הלשכה חייבת ל"מלא טפסים על כל תמל לירות שאנו מחלקות לנוזקים. כאלו הן התקנות".
לפני שבוע, כשבאו אנשי סלמה אל בנין לישכת התקנות, לא מצאו בבנין את עובדות מחלקת-הסעד של איזורם. הללו הצליחו לעבור בינתיים אל לשכת נוה-שאנן, ואם יתגלו גם שם — כך מצהירות העובדות — הן מקות להגיע בפעם הבאה עד למרכז של המחלקה הסוציאלית — לקריה.

דרכי חיים

הקהל צחק

קהל-סקרנים הקיף את מכונית-האסירים הגדולה, שניצבה בפתח בית-משפט-השלום, תל-אביב, התבונן בעניין בנשים אשר יצאו מתוכה. רוב הנשים היו לבושות בהידור. כולן היו צעירות ושלחו מבטים מלאים ש-אה בהמון הצוחק והפולס הלצות. הן הובאו לדין באשמת זנות.

האחרונה שיצאה מן המכונית היתה צעירה צנומה, פרוצת-שער, לבושה שימלה מזו-המת. היא הסתתרה מאחורי גבה של השו-טרת, התאמצה לחצות את הכביש במהירות אפשרית, להמלט מתחום פגיעתו של העיניים הבורחות והאצבעות המרמזות.
למעלה, באולם בית המשפט, חיכו הצע-רות לבוא השופט. אחדות מהן חרפו וגידפו, אחרות ישרו בשקט, חיוורות ונרגשות. אחת הנאשמות פיומה נעימה ערבית נוגה, כש-עניה צופה למרחקים בלתי נודעים וידיה הארוכות-עדינות מפוזות באחרי. הצעירה הצנומה ישבה דומם, פניה כבושות בידיה.
"הוא לא ירעב." השופט הממושקף, יוסף זורר, הגיע למקום, והנאשמות קיבלו את גור דינן בזו אחר זו: חודש מאסר, או קנס. ידידיהן הטובים, שהתחייבו לשלם את הקנס במקומן חיכו מאחורי דלתות-האולם. אחרונה הובאה לפני השופט הצעירה ה"צנומה, לאה קאליש. היא לא נאשמה בזנות: היא הועמדה לדין על נזיחת תינוקה, בן ששת השבועות, באמצע הרחוב.

"הייתי חולה," טענה לאה, **"הייתי רעבה, לא היה לי מה לתל לילד. אביו עזב אותי לפני זמן רב, ולא יכולתי לעבוד כשהייתי בהריון, החלטתי להשאיר את הילד שלא היה צריך להיחלד, לטיפולם של אנשים טובים."** השופט סקר אותה מבדד למשקפיו, נמנע מלשאול שאלות, פסק: שחרור בערבות עצמית. לאה היתה מאושרת. לא היה עליה לשבת בבית-הסוהר. היא רצתה לדעת רק דבר אחד: היכן תינוקה? הילד הועבר למוסד של חיצו. **"הוא לא ירעב שם,"** אמרה האם כשעניה מוצפת דמעות.

הצעירות הועברו למכונית-האסירים: היה עליהן לשוב לבית-הסוהר ולהשתחרר שם. הן נכנסו לתוך כלי הרכב הקודר בזו אחר זו, הציצו מבדד לאשונם המסורגים, שוחחו עם ידידיהן. גם הפעם נכנסה לאה האחרונה. קהל הסקרנים פרץ בצחוק.

דרכי אדם

מזכרת נצח

משה אשורב עבד בעיריית תל-אביב במשך שנתיים. הוא לא ישב במשרדים שטופי ה"שמש של בית העירייה, ליד שולחן כתיבה מבריק, מקושט בטלפון שחור. אולם היה לו תפקיד חיוני וחשוב ביותר: הוא ניקה את רחובות העיר. תחילה קיבל 50 ל"י לחודש, מאוחר יותר 75 ל"י, ולבסוף 100 ל"י לחודש. בביתו של מנקה הרחובות לא שררה של-ווה. אשתו, שרה, דאגה לעתידם של חמשת ילדיה, הפצירה בו לעזוב את משרתו, לחפש משהו טוב יותר; אבל משה ידע שקשה למ-צוא עבודה בימים אלה, סיפר לאשתו שבי-קרוב יהפוך לעובד עירוני קבוע. הוא כבר שלוש בדיקות רפואיות, היה זקוק רק לאישור סופי של העירייה.

חופשה מיוחדת. בוקר אחד לקח משה חופשה: הוא נקרא לבוא לבית משפט ה"שלום, לעמוד לדין על השתתפות בתיגרת ידיים עם מעבדיו הקודם. הוא חזר הביתה במצב רוח רע: הוא נקנס ב-30 לירות. אבל הימים חלפו והקנס הכבד נשכח מליבו. בשבוע שעבר הוזכרה לו כל הפרשה: ראש העיר שלח לו כתבב הודיע לו שהיות והוא נאשם בעבירה פלילית, אין העירייה רואה דרך אלא לפטר אותו.

מים על הקרחת

יר-יו הוא אישיות תל-אביבית ידועה, ש"נטל את שמו שלא מלידה מכדורי היר-יו" שהוא היה מכרם הראשון על שפת הים התל-אביב. מן הראוי לציין כי השם יר-יו

GREGORY PECK JENNIFER JONES JOSEPH COTTEN

הצגות בכורה ארציות בתל-אביב ובחיפה!

קולנע "אמפיתיאטרון" חיפה — שבוע שני

קולנע "חן" תל-אביב. החל ממוצ"ש זו 27.3.54

מרקו מסרי ובניו גאים להציג את פאר יצירותיו של דוד און. סלזניק

(מפיק הסרטים: רבקה... בעולם השכחה... חלף עם הרוח...)

דו קרב לאור השמש

DUEL IN THE SUN

(בצבעי טכניקולור)

בהשתתפות 8 כוכבים.

ג'ניפר ג'ונס גרגורי פק ג'ואנל ברימור, הרברט מרשל, ליליאן גיש, וולטר הוסטון, צ'רלס ביקפורד

הבמאי של קינג וידור, לפי הנובלה של ג'ובן בוש.

מוסיקה מאת דימיטרי טיומקין.

סרט ס. ר. און. תרגום עברי וצרפתי בגוף הסרט.

סרט ס. ר. און. תרגום עברי וצרפתי בגוף הסרט.

בקרוב בקולנע "אוריון" ירושלים

קרא את נמרוד

רומנים מצויירים שלל צבעים, חומר מרתק, משעשע ומבדח מצויר על ידי הציירים המפורסמים וולט דיסני וקרב" ועוד
ההפצה הראשית: קונפורטם את שיש לילינבלום 9, תל-אביב.

עכשיו הוא הזמן לבקר את

לוטה סימון

להרקה תמידית

של שערות מיותרות

ע"י דיאטרמיה

הצלחה מובטחת.

ליופי המושלם של

רגליך ללא שערות.

נסי את טופלנו החדש והזול.

רחוב אלנבי 81, תל-אביב.

כל יד משנת מוצר יופי זה

ללא תשלום

הופך פוטו ברנר כל קונה מצלמה לצלם חובב. עצותינו המתמידות עוזרות לקונה שלנו להתעסק בספורט הצלום בהצלחה להנאתו הרבה. פנה ל-

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוק 30

הרוקה טכניק

מנקה את עור הפנים

מפגמים, כתמי שמש,

פצעי בגרות וקמטים.

המפיץ:

ת"א, רח' מלך ג'ורג' 54

רפואה

האשרד בזנב הלווייתן

רופא מנתח אינו תופר את פצעי חוליו בחוט ומחט, כפי שמתארים זאת כותבי הקומדיות הרפואיות. עד לפני מאתיים שנה השתמשו הרופאים למטרה זאת בגידיל כב"ש, סוסים וחמורים, ולאחר גילוי אוסט"רליה, בגידיל הקנגורו הדקים והחזקים כאחד. הופעת חוטי הפלסטיק הראשונים, לפני עשרים שנה, השאירה את החולה על שולחן הניתוחים לחסרו של החוט המלאכותי ה"גמיש".

מצב זה לא השביע את רצונם של הרופאים. מחירים הגבוה וטיבם הלא-כליכך משובח של חוטיהפלסטיק עוררו אותם לחזור ל"גידים לקוחים מן החי. הפעם ה... אחי ה"לוייתן, המכיל בקרבו מלבד שומן למרגרינה ולשמך-דגים, גם את הגידים המשובחים ב"יותר (ארוכים, דקים וחזקים). מנקודת ראו"תו של רופא מנתח, התופר את פצעי חו"ליו.

פתרון למחצית המאה. הקוץ ב"אלית הלווייתן היתה העובדה שגידיו המ"שובחים מרוכזים בזנבו, שאינו אהוב כלל על צייד"הלווייתנים. אמונה טפלה המקובלת על הציידים קובעת כי השארת זנבו של לוייתן הרג צמוד לגופו, תביא לכך שהזנב יגרוור את הלווייתן למרחבי האוקיינוס לפני שסירותיהם של הציידים תשלינה את גופת הלווייתן ותגרורנה אותו לאניית-הדגל של שיטת הציידים.

לניגוד זה שבין אמונתם הטפלה של צייד"הלווייתנים וצורכיהם של המנתחים מצא מפעל מוצרים רפואיים לונדוני פתרון ה"מתאים למחצית המאה העשרים. כשיצאה ה"שבוע שיטת אניות צייד"הלווייתנים לעזרת הצייד בת שמונה החודשים בדרום אמריקה צויידה בצלצלים מיוחדים במינם. כל צלצל כזה נושא בקצהו מכשיר שידור. אחר ש"צייד"הלווייתנים יהרגו את הלווייתן בעזרת צלצל בעל חוד הממולא חומר נפץ, יוטל בו צלצל נוסף הנושא מכשיר-שידור. וגם אם מבוססת אמונתם של צייד"הלווייתנים לא יהיה יותר צורך לקצץ את זנבו של לוייתן ב"רבינו. מכשיר-השידור ישר אותות קריאה, שידועו לציידים על מקום-הימצאו המדויק של הלווייתן, בין שזנבו המכיל מאות מטרים של גידים משובחים, ינסה להעלימו במרחבי האוקיינוס ובין שלא ינסה להוביל את בעליו למסע האחרון.

* המתפוצץ בתוך ראש הלווייתן כמה דקות לאחר שהצלצל פגע בו.

בניידוס מכסיקניים מפילים את חיתיתם על הכתפיים האמריקאיים הטובים בטכסט. אחד כזה הוא קמרון (הוארד קיל) שהשוודים, כשבראשם חוזה אסקוידה (אנתוני קוין) מת"נכלים לו, שורפים את ביתו, מתכוונים לחסל אותו ואת אשתו היפהפיה, אזה גארדנר. על אף מאמציה הקשים, מתאהבת גארדנר, כפי שכל צופה במערבונים יכול להבין מ"לכתחילה, ברוברט טילור, אחיו החורג של אסקוידה, שעבר לצד השני של המתרט. סרט זה שונה מיתר המערבונים רק ה"דו"ת לאנתוני (ויוה זפאטה) קוין, הנותן דמות של בניידו שורף בתים, ומחלק כסף לכנסייה. אלה התולכים לראותו יודעים בדיוק מה

ברייט פוסיי, שגובהה אינו עולה על ג"ב של שלשה תפוחים, וג'ורג' פוזולי ה-זכור עוד מן הסרט כולנו רוצחים, הם זוג הילדים הנוגעים ביותר ללב, שנראו עד כה על הבד, מיטיבים, בהדרכתו המצוינת של רנה קלמנט, לתאר את רגשות הילד, שלגביו מעשי המבוגרים, הם נושא למשחקים.

סרט יחיד במינו

אורפיאוס של ז'אן קוקטו מזכיר, לא בלי סיבה, את הבויחה על צייר שלקח ב"מרת עליו צבעים שונים, התיו עליו מיים, קשר מכחול לזנבו של חתול משתולל שהש"לים על גביו את התמונה. כשהוצגה התמונה

ברייט פוסיי וג'ורג' פוזולי ב"משחקים אסורים"

כלבלב, תולעת, אפרוח ולטאה

מצפה להם, יכולים, על כן, ליהנות מן הסרט.

בקצרה

ס ת ר ה נ ש י מ — נערות פרוחרים עניות בצפרינגסטרים רעים המתנכלים למכור אותן לזנות. הסרט מעורר את הבעיה, אך אינו פותר אותה. מענינת במיוחד אליאנו"רה רוסי-דראגו.

ק ט ו ה — הסרט הסובייטי העלוב ביותר שנראה בארץ ב"10 השנים האחרונות, עם שחקנים מאופרים כמוקיונים, מעורר גע"גועים לסטי האגפאלור הרוסיים על תע"מולתם וכוחותיהם.

העולם הזה מומדיץ עז:

משחקים אסורים

בתערוכה והצייר נשאל לפשרה, השיב ביה"רות: "זה אי אפשר להסביר, את זה צריך להבין."

את סרטו המבלבל של קוקטו שלא הסתפק בכתיבת התסריט, החליט גם לביימו, להש"תמש בכל מיני אפקטים קולנועיים כצלילה אל הנשייה דרך מראה, אי אפשר להסביר. זוהי אחת היצירות שנוצרו כאילו לשם הת"דורת רגש נחיתות בצופה, שאינו יכול לעקוב אחרי אורפיאוס (ז'אן מרה) וארידס (מריה דיאה) המורדניים, נאלץ, כדי לא להראות בור, להודות במלמול, כמו אנשי החצר של בגדי המנך החדשים, כי זהו סרט יחיד במינו.

ויה אסקוידה!

מערבון בו מיי"עגבניות נשפך כמים, הוא **אחים ברם**. המתאר את הימים בהם היו

בריטניה

סכין בגב

כדי ערב נתקעת סכין בגבה של הוליביד בתיאטרון הדוכס מידוק בלונדון. הנשק: מח-זהו של קליפורד (הקיצו רננו) אודסט, הס"כין הגדולה, בו מתגלה פרצופה של הוליבוד. זהו מקום, כפי שהוא רואה אותו, בו מת"יחסים אל בגיות בעל באשתו, או להיפך, כאל דבר שיגרתי.

זהו מקום, בו כסף משחית את השחקן, חונק בתוכו כל רגש של משחק טוב. זהו מקום בו עטורים האנשים החשובים באנשי כן-אדוני.

זהו מקום בו חוזים נחתמים כדי להבטיח את קיומן של פילגשים, או כדי למנוע בעד סחטנים בעתיד מלספר כל מה שהם יודעים. זהו מקום בו מפיק לא יהסס לרצות, כדי להבטיח את האינטרסים הכספיים שלו. קליפורד אודסט, נמנה על הדרמתורגים ה"חשובים ביותר של ארצות הברית. הוא הכיר היטב את הוליבוד, כתב את הגירסה הקול-נועית של הנוראל מת עט שחר, בייס וחיבר את התסריטים של הלב הבודד והומוסקסה. כנראה שקרה משהו בלתי נעים בהוליבוד, כי הסכין הגדולה נזרקת על ידי אדם כעוס מאוד.

סרטים

שעשועי-מזות

משחקים אסורים הוא סרט צרפתי גדול המשקף על עולם המבוגרים דרך עי-ניהם התמימות של ילדים.

המלחמה, ויראת הכבוד של המבוגרים מפני המוח, משפיעים על פולט (ברייט פוסיי) הקטנה שנקלעה לחתת"אכרים אחרי שהוריה וכלבלבה נהרגו בהפצצות הגרמנים. המשחק האהוב ביותר עליה ועל חברה, בן האכרים מישל (ג'ורג' פוזולי) בן ה-11, נעשה ה"מחז והקבורה. תחילה הם קוברים את כלב"לבה הפעוט, אחר כך, תולעת, אפרוח, צפור, לטאה. הם מסדרים לעצמם בית-קברות קטן שהופך להיות מרכז עולמם. לשם הם מבי-אים צלבים גנובים מבית"הקברות של המ"בוגרים.

כוונות הסרט (לפי ספרו של פרנסוא-בוא-נייה) נמרזות, נותנות לצופה אפשרות למח"שבה ולהסתק מסקנות. אין הוא נוקשה או מר, יש בו קטעים תמימים ונוגעים ללב, ולעיתים אף הומור קורד. המבוגרים בסרטו של רנה (מלחמת סטילת-הברזל) קלמנט, נר"אם מגוחכים אולי יתר על המדה, כמו קריקטורה (למשל: האם האכרה המחזירה ל"בקבוק את כף שמן הקיק אחרי שנוכחה שבנה מת). מוזעזז במיוחד קטע בו הורג מישל מקק בעט, כשהוא מחקה רעש של מטוס גרמני צולל.

תשבץ בטחוני

מאוזון: רמטפל אמריקאי, בעל תכנית הענקות הדולרים וחתן פרס נובל; 5. תת"מקלע צנחנים גרמני; 10. קצין משטרה ש"הסך לקונסול ישראל במכסיקו; 12. תוצאה של פגיעת תחמושת; 14. חיל המודיעין של ההגנה; 16. מונח ארגון ההגנה למטה; 18. השחקן יוסף דיין לרמטכ"ל השני של צה"ל; 19. קולונל דרום אמריקאי ורודן שאשתו מתה בשנה שעברה; 21. מעבריהן נלחמים המהפכנים; 22. שדרת מסע של מכוניות; 23. עיסוק חביב על הרבה חיילים מקצועיים; 24. עיתון עברי המסיף לשלום עם הערבים; 25. סוג מכוניתו של ראש הממשלה ושר"החוץ; 27. נשקו של הפיל; 30. אותו שחר יגאל אלון; 31. מה שמנוי בטחוני מעורר לפעמים; 33. סוג של תותחים, בראשי תי"בות; 35. אותו נותן המפקד בטרם התקפה; 36. המטפל במרגמה; 38. מחכמי ישראל ערב חורבן הבית השני; 39. הרבה מתושבי תל"מוגד הם כמותו; 40. הברה היוצרת שמות עצם בעברית; 41. בת שאול, למענה הרג דוד במלשתיים; 43. כינויו של דוד רואל; 44. יש מצעות המעלות אותו; 46. כזאת היא אשת קצין שאינה מתרועעת עם נשות טוראים; 48. הכינוי למבצע הכנת הפצצה האטומית

			8	7	6	5		4	3	2	1
13					12		11			10	9
	18					17			16		15
							21			20	19
								23			22
		24									
					28		27			26	25
							31			30	29
					32						
		37			36			35			34
											33
						39					
											38
											40
			43			42		41			
					47			46		45	44
											48

הראשונה; 49. בה השיגה ארה"ב בסיסים. **מאוזון:** 2. הוא הורה לשחרר את השבוי"יים בקוריאה; 3. גנרל וטנן אמריקאיים; 4. בקצה קנה הכלי; 6. מפקד בדרגת סרן; 7. מפקדו הראשון של הפלמ"ח; 8. הנראת ה"קצין לנהג; 9. עליו היה ממונה אלוף איתן אבישר; 11. הקצין לתפקידים מיוחדים ב"משטרת ישראל; 13. אצ"ל וזח"ע; 15. צבע אחד הכוחות בתמרונים צה"ל; 17. נשקה של שולמית כנגד שלמה, בשיר השירים; 18. דרוש לכל חייל; 20. קרב מכריע במלחמת העולם הראשונה; 23. סמלם של דהיגול ושל לורייין; 26. שמותיהם הפרטיים של הרמטכ"ל השני והרביעי לצה"ל; 27. כלי למים שנוש"אם אותם רוכבי גמלים; 28. יש למ"כים ויש למ"מים; 29. מה שאו"ם יעד, בהחלטותיו לירושלים; 31. בארץ צפון-אפריקאית זאת נכנעו אחרוני כוחות הציר באפריקה; 42. גנרל מצרי שנפצע שלוש פעמים בחזית יש"אל; 34. רב"סרן בחיל המודיעין הבריטי שהפך לשגריר ישראל; 35. בו מציעים הרו"סים לפרק את הנשק; 37. יחידת שטח, מבחי"נה צבאית; 39. הדרגה השנייה בצה"ל; 42. מדי פעם נערך כזה לקצינים או לחיילים מ"שותרים; 44. על נהר; 45. תותח גנר-טנקי; 47. סגן-אלוף וכתבו הצבאי של על המשמר.

המרכז לתרבות ולחינוך

מכון ישראלי להשכלה בכתב המוסד להשתלמות עצמית

שעור המכון הוכן ע"י טובי המורים בארץ: מהאוניברסיטה, הפקולטה ל-חקלאות, מוסד רופין, וכו'. שיטת הלימודים בכתב מאפשרת לכל לומד להתקדם לפי תנאיו האינדיבידואליים, בקצב איטי או מזורז. חבר המורים מודריך את הלומד ע"י תיקוני השעור רים ותוספת הסברים. כן קיימת אפי-שרות לפגישות אישיות עם המורים.

למעלה מ-1500 מתלמידי המכון נבחנו עד כה בבחינות המוקדמות והבגרות של משרד החינוך, ובבחינות של הס-תדרות הפקידים. תלמידים אלה, ה-מפורים בכל רחבי הארץ, התכוונו לבחינות מבלי לבקר בבית-ת-לימוד. הם למדו בבתי-הם, במחנות הצבא, באניות, בבתי-חולים — לפי שעורי ההדרכה של המכון.

לימודים תיכוניים

השעורים במחלקה זו מקיפים את כל חומר הלימוד הנדרש בבחינות המוקדמות והבגרות של משרד החינוך.

במגמות: ספרותית, ריאליסטית וביאולוגית

מקצועות טכניים

בשיתוף עם משרד העבודה — מחלקה לחינוך מקצועי, והאיגוד המקצועי — מדור להכשרה מקצועית.

מדעי החקלאות

בשיתוף עם המדרשה לחקלאות — מוסד רופין

פקידות ושפות

בשיתוף עם מרכז הסתדרות הפקידים.

לימודים גבוהים

בשיתוף עם המרכז להשכלת העם שליד האוניברסיטה העברית.

הנחות וסטיפנדיות

במחלקה התיכונית: סטיפנדיות מתוך קרן משרד החינוך והתרבות והמרכז לתרבות ולחינוך.

במחלקה לטכנאות: 10% הנחה לכל הנרשמים — מהקצבות האגוד המקצועי.

35% יוחזרו לגומרי הקורסים — מהקצבת משרד העבודה.

במחלקה לחקלאות: 25% הנחה לכל הנרשמים לעונה זאת.

הנחות לחיילים

לפי הסכם מיוחד עם מסכל/אכא

תכנית לימודים חנם לכל דורש - לפי הכתיבת

מכון ישראלי להשכלה בכתב, תל-אביב, ת.ד. 373

התנייעצות והדרכה:

תל-אביב	ירושלים	חיפה
רחוב אלנבי 115 בית הועה"פ הישן	בית ההסתדרות חדר 37	בית ההסתדרות חדר 81

לבי, ג'י, דגל אדום

האדם שהיה הישראלי העסוק ביותר הש-בוע, ראש המטה הכללי **בן-גוריון**, מצא שהות לבסטה יפה: בליל שבת הופיע במסיבת-פורים של חתיקי-פלמ"ח, ללא מדים וללא תחפושת, ששה ספל קפה תורכי (אך דחה את המשקאות החריפים), התכווץ משך חצי שעה בתחרויות ההיתוליות וחמק בשקט התחוצה.

איש אחר מחתיקי הפלמ"ח, **ירוחם** (ה-גינ"י), התפנה לזמן ארוך יותר, הפך מסמר בחצירתירסר נשפים, ערב אחרי ערב. הופעתו העיקרית: תחרות בוקס של כהן (משקל אור) נגד **יוסף** ("בומבה") צור, שחקן הקאמרי. שנסתיימה בכשלוננו החרוך. ליתר בטחון הופיע כהן מראש למסיבה כש-עיניו האחת מכוסה באגד, והשנייה צבועה בפנט כחול.

התחפוש של שחקני הקאמרי האחרים. שלא השתתפו בתחרויות בוקס: **חנה** (פיגמאליון) **מירון** הופיעה כבת-ספרד; **נתן כוגן** הופיע כדורגלן.

לעומת זאת, הופיעה **אילנה רובינא**, השחקנית הצעירה, בתה של שחקנית הבימה, בהתאם לשמה, בתלבושת של **רובין הוד**, שהיתה צמודה היטב לרגליה התמורות, שיע-שעה את הקהל בשירי ג'אז.

בנשף בו הופיעה אילנה רובינא, זכה **יחז-קאל** ("חצקל") איש-כסית בעל הקפה המ-פורסם, בפרס מיוחד במינו: שני שפנים לב-נים, תרם תמורתם שלושה בקבוקי קוניאק לאוצר המשקאות שהלך ונתרוקן במהירות.

בפרס מסוג אחר, זכה ראש ממשלת ישראל לשעבר, **דוד בן-גוריון**, במסיבת הפורים שנערכה בשדה-בוקר. הוא רוח נחת כאשר מצא בתוך החבילה שהוגשה לו דגל אדום, בצירוף פתק: "דגל אדום מוגן במרום. ב-עצם, מדוע לא?!"

להצלחה גדולה זכה באותה מסיבה אחד מחברי-המשק שהופיע כדוד בן-גוריון, הטעה בתחפושתו המוצלחת אפילו את **פאולה בן-גוריון**, שחשבה אותו לבעלה, הזמינה אותו לשבת לצידה.

הופיעה כבן-גוריון בנשף תל-אביבי גם הקול-ישראלי **רות שפירא**, שלבשה מכ-נסי חאקי, חגרה אקדה, חבשה פיאה נכרית מצויינת, הרכיבה חוסם מלאכותי, נשאה בידה חליל וספר אפלאטוני, חדלה להזכיר את המלה "את".

חברתה על גלי האתר, **לאה פורת**, הו-פיעה, לעומת זאת, כנוירה פשוטה, החליפה מחמאות עם השופט **ישעיהו הראל**, ש-התחפש למאהאראגיה הודי; ואילו בעל-הבית, איש משרד-החקלאות **ראובן אלוני**, התח-פש, כנראה למארח, לפונדקאי צרפתי.

לחידונאי, כשלו

במשחק שנערך באחד הנשפים, הודבק על גבו של כל חוגג שם, מבלי שהאיש עצמו ידע מהו, עליו היה לנחש את השם לפי התנהגות שאר החוגגים אליו. עורר רעמי צחוק **שמואל** ("שמוליק") רון, שעל גבו הודבק השם "שמואל רון". הוא לא הבין את הערות הנוכחים: "הוא לא מוכשר לזה." "זה שגוען גדולות", לא הצליח לפתור את ה-חידון.

באותה הזדמנות זכה **חיים** (היי הגי"פ) **חפר**, כי יודבק על גבו שני שמות: **יש-ראל קסמנר** ו**שמואל תמיר**, בעוד ש-חתיק אחר, **נעמן סתורי**, סגן ראש-מחלקת ההתיישבות של הסוכנות בחיפה, נשא באופן הולם את התואר "דון קישוט".

מקורית ביותר היתה התחפוש של **דן** ("מה נשמע?") **בן-אמון**, שהתחפש ל-דן בן-אמון, וזה בתחרות ההספדים להמן -רשע.

כאשר הגיע אדם אחר שהתחפש לעצמו, ראש עיריית תל-אביב **חיים לבנון**, לחגיגת-פורים שנערכה לילדים מטעם העירייה, נתקעה מכונתו באחת מסימטאות החול, בקרבת גן-החיות. הבטיח הוא לעתונאי שנקלע למ-קום: "כאן יסלל כביש".

הבטחה אחרת קויימה על ידי רב-סרן **שאול ביבר**, אחד הפעילים בשטח האימון הנופני בצה"ל. לפנות בוקר, כאשר הסתיים הנשף בו השתתף, הולך הוא את כל החוגגים לכיכר-דינגון, תל-אביב, יגיע איתם שעה ארוכה בתרגילי התעמלות-בוקר. נראה כי שמחת פורים דבקה גם במנהיג

הדתי של העדה הדרוזית בישראל, השייך **אמין טאריף**, שנראה השבוע בקפה אדוארד, חיפה תחתית, בלבוש אירופי, בלי הכובע המיוחד המסמל את מעמדו בקרב בני עדתו.

הפזורה

הודו

שיתל חדש-ישן

הרחוב העקלקל היחיד של העיר קוצ'ין, הודו, המה מאדם. יושבי-העיר היהודים ג-אספו בצעיריהם וזקניהם להיבדק על ידי ד"ר רודולף רייסלר, רופא משרד הבריאות הישראלי, כצעד ראשון לקראת עלייתם לי-שראל.

עם עליית יהודי קוצ'ין לישראל תתחסל אחת הקהילות היהודיות העתיקות ביותר בי-עולם, אשר נוסדה, לפי המסורת, עוד בימי שלמה המלך. היהודים הראשונים באו לי-קוצ'ין עם אניותיו של חירם מלך צור שבאו לקחת שנהבים, תוכים וטוחסים בשביל ארמונות-שלמה. מאוחר יותר נוספו עליהם גם פליטים שנמלטו להודו לאחר חורבן הי-בית השני וגולים מספרד.

בקצה הרחוב האחד והמאובק של קוצ'ין ניצב בית כנסת עתיק, שניבנה בשנת 1568, לאחר שנהרסה העיר היהודית הסמוכה קארגנאנור על ידי פולשים מוסלמיים. עתה הפכה קארגנאנור לכפר דיגים נידח ובני עמו של שלמה המלך הפכו למיעוט עלוב בין המיליונים של יושבי-הודו. אולם שואל קודר, השמש כסוף-השיער של בית-הכנסת של קוצ'ין, מוכן להראות לכל אורח את שירי הגדולה של קהילתו.

מושל יהודי. בין השרידים אשר מראה שואל קודר: שלושה טבלות נחושת עתיקות, מכוסות כתב טאמילי קדום, המכריזות על מינויו של היהודי יוסף ראבאן כמושל מחוז אג'יבאנאט. ארכיאולוגים מוסמכים קבעו כי טבלת אלו נוצקו עוד בשנת 379 לספירת-הגורים.

בקרב לא יוכל עוד שואל הזקן להתפאר בעתיקות בני-עמו. חלונות בית הכנסת ה-עתיק ייחסמו בקרשים, תשמישי הקדושה יוצאו מתוכו, מתפלליו יפליגו למרחקים, יהפכו מגזע עתיק על אדמת-ניכר לשתל י על אדמת-ישראל.

בראזיל

אכזבה ברי

בקרב אחד הרחובות הגדולים והמפוארים של ריו דה-ז'אניירו, בירת-בראזיל, ניצב גבר גבה-קומה, צנום, לבוש בגדים מרו-פטים, על פניו ניכרו סימנים ברורים של אכזבה ורעב ללחם.

היה זה אחד מ-700 היורדים מישראל, שעברו דרך מחנות עקורים בגרמניה, הובאו לבראזיל על ידי האיגוד היהודי אמריקאי היאט (האגודה למתן מקלט ליהודים). סיבת מצבו העלוב של האיש: הפדרציה הציונית של ריו דה-ז'אניירו העבירה החלטה לשלול תמיכה ציבורית מכל היורדים מישראל, איימה בחרם על כל אלה שינסו לעזור ליורדים ל-השתקע בבראזיל.

טענת הפדרציה הציונית שהיורדים מ-י-סמיעים את מדינת ישראל, מהחיים יסוד מוזק בכל קהילה יהודית, מצאה אוון קשבת ב-שאר ערי-בראזיל. החרם על היורדים מקיף עתה את כל המדינה העשירה, מלבד סאו פאולו (העיר השנייה בגודלה בבראזיל) אשר קהילתה היהודית הודיעה על נכונותה לקלוט יורדים מישראל.

רחמנים בני רחמנים. אירגונים יהו-דיים בלתי ציוניים בארצות הברית, שהינם כמובן רחמנים בני רחמנים, מיהרו לפגת אל הפדרציה של ריו, לשדלה להסיר את ה-חרם. אבל הפדרציה עומדת בהחלטתה ה-נחושה ויתר על כן, יש בדעתה להרחיב את החרם גם על שאר מדינת אמריקה הלטינית.

בינתיים חיים 700 איש חיי דלות ומצוקה, בלב ריו היפה והעשירה, מתקיימים איכשהו על התמיכה הדלה הניתנת להם על ידי היאט, חולמלים על הימים הטובים, בהם ישבו ב-בדונים ישראליים קטנים, אכלו פילה ולב-ניה.

כמה נוח הוא מרגיש בנסיעה עם

סבנה

נתיבי אויר בלגיים

- טיסות שבועיות
- סופר
- שרות מצוין
- מטבח משובח

הזמנת מקומות למפרע
סנה לסוכן הנסיעות שלך
או למשרדי

סבנה
משרדים עירוניים

לערבים?"

חייספיש נשא את עיניו כלפי התיקרה: „אללה באערף! אני עצמי סבור שכל עוד קיימות הציונות והלאומנות היהודית צרת־האופן, אין כל סיכויים לפשרה. הציונים אינם מסוג גלים לראות את העובדות כמות שהן.“

„ואתה מסוגל לראות את העובדות כמות שהן?“

„עכשו אני מסוגל לראותן בבהירות. קודם לכן רק שי־ערת אותן. אנו מועטם וחלשים; ואילו הערבים מרובים וחזקים. הם שונאים אותנו. הם מפורדים ומסוכסכים, והדבר היחיד שמאחד אותם הנו השנאה לציונים.“

„האם משום שאנו חלשים והערבים חזקים, יצאו קבוצות דתיות מסוימות לעבר הקחים הערביים בירושלים, כשהן מציפות את החרתה?“

חייספיש התרועע: „זה שקר וכזב. מעולם לא הנפנו דגל לבן. אמנם היהודים הדתיים הפגינו בהנהגת הרב עמרם בלוי ורשו מן הסכנות היהודית להכריז על שבת־נשיק, להציל את עיר־הקודש; אבל לא היו כל דגלים לבנים. זהו שקר ציוני גופא.“

בין שני מחנות

„על תוכנית המדינה הדו־לאומית של מאגנס. אולם אותה שעה כבר לא היתה התוכנית בת ביצוע. הערבים היו משוכנעים שהציונים באו להכניע אותם. היודע אתה שחרות הנו העתון היומי המצוטט ביותר בירדן?“

הסבור אתה שיש עדיין אפשרות של פשרה בין היהודים

הרב עמרם בלוי
הדגל הלבן לא הונף

אריה ("ליבלה") וויספיש
חיילי הלגיון לא שמרו

ניו־יורק נפלאה!

זויספיש פרץ בצחוק. הרעיון מצא חן בעיניו.

„אתם ומצאים בגימור“

לפני שהשניים נפרדו לשלום, באחד ממבואות מאה"שעים הזמין את כתב העולם הזה לבקר אותו במאה שערים («אבל שלא תשכח לחבוש כובע»), אמר שלום, ונעלם בחור אחת הסימטאות המרוצפות אבנים.

זוויספיש הכבוד בדרכו לבית-הסוהר
הציונים לא עשו צרות

הם אמרו לי שהציונים יעשו לי צרות, על שחצייתי את-

* רחביה, השכונה הירושלמית בה שוכנת צמרת ממשלת ישראל.

מחיות הכפיים הקצובות גוסס בית העם גברו והלכו. אילו טייל לו להנאתו אדם בכביש הסמוך היה אולי מהרהר בחיך: „הקהל ודאי זרק כבר את ה„חברה“ לתעלות המים...”

כזאת היתה לפחות ההרגשה של חמש הרבבות שמילאו את האצטד הרמת-גני, דקות ספורות לפני שעלו נבחרי יוגוסלביה וישראל על מגרש-הדשא הרחב והמקושט. שום הימורים לא נערכו בקנה מידה רגיל, רעשן בודד חרק בקושי בידיו של אחד כדורגל מושבע, העיניים קיוו לחזות בכדורגל, אך לא בכדורגל ישראלי, אלא בהדגמת שיעור מאלף מרגלי ה-11 הנחשבים בין הטובים בעולם. כל תקווה לעמידה איתנה לא הובאה בחשבון, ומספרים אסטרונומיים בישרו את גודל האסון. האופטימיסט הגדול ביותר היה אולי מעריך את הנזק ב-4:0. השאר החלו למנות מ-6 ומעלה.

אולם בהדרגה השתנה צלילן של מחיאות הכפיים הקצובות, המביעות בדרך כלל חוסר סבלנות ואי-שביעות-רצון. הכדור הוצב ב-30 מרחק מטרים מהשער היוגוסלבי. שחקן ישראלי עמד לבעוט בו. ישראל היתה בהתקפה והתוצאה? — את מה שלא פילל איש, עשה הכדור העגול במגרש, ו-11 ישראלים בעלי רצון של ברזל. 0:0, 15 דקות לפני הסיום, היתה תוצאה שאפילו חולה-רוח כמוסד סגור לא היה מעלה על דעתו הבלתי שפוייה. אולם הדבר קרה, השבוע, זמן קצר לאחר המפלה המבישה במשחק הכדורגל נגד יוון, בניגוד לכל החישובים התיאורטיים ה-

הנחמה הגדולה

מוקדיהם,

של פסימיסטים ואופטימיסטים כאחד.

איש לא האמין

פעמיים, לפני ארבע שנים, ניצחו היוגוסלבים את הישראלים חסרי-הנסיון, ביחס שערים גבוה (6:2). לפני כמה חודשים, בהתמודדות השלישית, שנערכה בסקופליה, יוגוסלביה, חסמה הנבחרת הישראלית את שערה, העמידה את עצמה בתוך רחבת השער, ספגה כתוצאה מכך רק שער אחד, וחוללה סנסציה גדולה.

אולם אז היו השחקנים במלוא כושרם. איש לא האמין כי לאחר המשחק הכושל מול היוגוסלבים יוכלו הישראלים לחזור על אותה ההצלחה, על אף השינויים שחלו בהרכב ובחירתם.

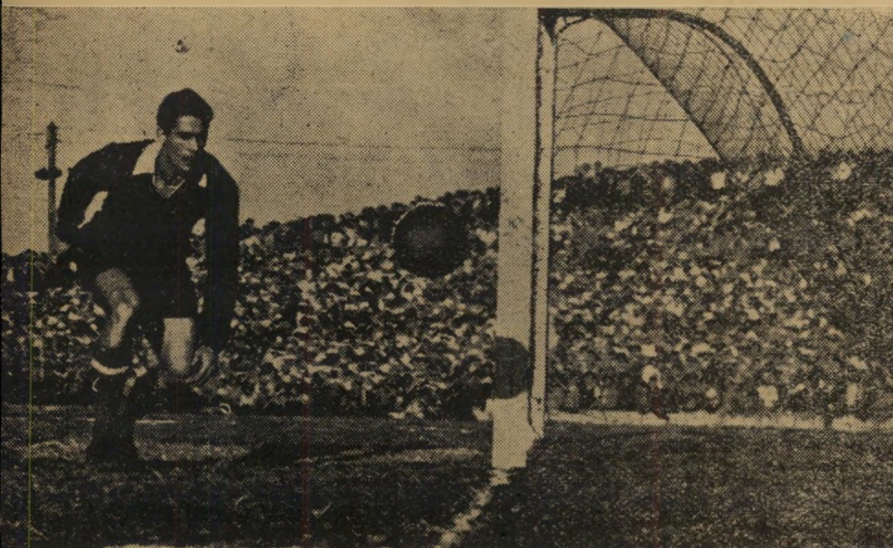
הצופים פקחו עיניים

ברור היה כי 50 אלף הצופים לא באו לחזות במאבק גומלין. היה זה צלצול מלים יותר מדי מגוחך. הם באו כולם כאחד על מנת לראות את היוגוסלבים עם אלילים כי בובק, צייקובסקי, מיטיץ ועוד, סקחו את עיניהם לרווחה למראה ההתנגדות העזה של הישראלים. תחילה היו מחיאות הכפיים נימוסיות גרידא. „זה כלום, מי יתמלא השק

צלילי ההמנונים היוגוסלבי והישראלי זקפו קומת 22 השחקנים. יותר מ-50 אלף צופים הביטו ברעד לעבר 11 האורחים שעמדו, לפי כל המשוער, להפציץ פעמים רבות את השער הישראלי. למרות אי-השוויון הגדול והבולט בין שתי הקבוצות היריבות, קבע רק שער אחד ויחיד את נצחון היוגוסלבים.

ענקים וגמדים

רק ארבעה כדורים נשלחו במשך כל המשחק לעבר השער היוגוסלבי, אך אלה הספיקו ליצור רושם עצום באיצטד המלא. לשוער סטריאנוביץ לא היתה מלאכה רבה בזמן שחבריו לחסו על כל כדור.

כדור בודד

השופט האנגלי המצויין דינגלד גיימס ליף לא הסתפק רק בהפעלת משרוקיתו. הוא רץ לכל מקום בו עבר הכדור, חש לעזתו של פצוע יוגוסלבי על המגרש.

שיפוט אבהי

הקהל בן חמש הרבבות ריפה משך 15 דקות ההפסקה את עצביל שהיו מתוחים במשך 45

שלנו. אמר צופה לחברו הגולה.

מרץ ובטחון

אך אט אט הסתמן השינוי הגדול בהלך הרוח בין התקוות השחורות והתמונה שהיתה חיה לנגד הקהל. מרץ ובטחון תפסו את מקום היאוש ותסביך החולשה. הכדור נצמד לרגל יותר ויותר ולא התרחשו כל נסים, כי כל בלימת התקפה יוגוסלבית היתה מבצע בפני עצמו, קצרה תשואות. "עוזר לי נ" צעק יעקב חודורוב (העולם הזה 855), שוערה האהוב של נבחרת ישראל, למגינה, כאשר בלם את אחת ה" התקפות המסוכנות. הוא גיתר עשרות פעמים, השתטח על ה" ארץ, עצר, הרף, הברץ שהפית בחבריו היה מורגש ביחוד בדקה ה-54 כאשר חודורוב טעה, זנח לשנייה את שערו והכדור היו" גוסלבי, שוחר"הרעה כבר נשלח כעצמה לרשת. אולם שם ניצב ישראל בן"דור, הפתח"תקוא" הצעיר, מפותח-הגוף, הוציאו ב" ראשו המוצק מהשער, השאיר על ידי כך את תוצאות התיקו המאופס לעוד 20 דקות נוספות.

הנבחרת הישראלית התמציה הזדמנות בלתי חוזרת, להבקעת

שער אצל היוגוסלבים המופתעים כא" שר הצליחו שניים מחלוציה לחדור דרך הה" גנה החזקה שלהם, הצמיד החלוץ המרכזי את הכדור לרשת לקול תשואות ושאות הקהל, אולם, התברר לאכזבה כולם שה" כדור אמנם ננעץ ברשת, אולם מבחוצי" מחוגי"השעון שנעו באטיות, אולי משום שהיוגוסלבים תקפו נמרצות, עיצבנו את הקהל. עוד 15 דקות נותרו לסיום ותוצאת תיקו יכולה היתה להפוך להישג הגדול ביותר של הספורט הישראלי בכללו. קשה היה ל" עכל את המחשבה שאכן זה עלול לקרות. רק לפני שבועיים נהרו רבבות בראש מורכך לעבר היציאות, נשבעו לא לראות עוד תח" רויות"כדורגל. אך הישראלים השתחררו מאו כליל מתסביך"הנחיתות הם אורו את כל כוחותיהם, העזו אפילו להתקיף את השער היוגוסלבי המוגן היטב.

במצב של 0:0 היתה להתקפות אלה מש" מעות מיוחדות, חצופה. האיציט הזדעזע מ" השאות והתשואות שקצרו כל שחקני הק" בוצה, ללא יוצא מהכלל.

אחר 15 דקות ההפסקה, בהן הספיקו שח" קני שתי הקבוצות להתרענן, עקב אחריהם בעניין, קריין הספורט היוגוסלבי, שהגיע בכיווחד יחד עם הקבוצה האורחת כדי לשדר

ישראל בן דורר הפתח"תקואי, אחד המצטיי" נים בשדה ההגנה הישראלי, בקרב אירי עם רייקו מיטיץ' המקשר הימני היוגוסלבי.

לארצו את מהלך המשחק, עמד במרחק עשרה מטרים מנחמיה בן-אברהם קריין הספורט הישראלי, כשהוא שולח לעברו מבטי השתאות.

השנייה! העשירית

אולם העמידה האיתנה היתה טובה למשך 89 דקות וחשע שניות. בשנייה אחת נחרץ דינו של המשחק המותח. רייקוב, הקיצוני הימני של האורחים הגיע בריצה לקרן"המג" רש, שלח בעיטת"קשת לעבר ה" מרכז. שני יוגוסלבים, זאבאץ ו" בובק, גייתרו לגובה רב כדי לק" לוט את הכדור. דוד שוייצר, מגי" נה נמך הקומה של הנבחרת ה" ישראלית, מתח את שריריו, אך ראשו הגיע בקושי לצמחאו של זאבאץ שנגח בכדור לפינה הש" מאלית.

היוגוסלבים לא התחבקו. אך היה זה מספיק שלחצו ידיים, דבר שהחזיר קמעה את רגש הגאווה של הקהל הישראלי.

לשופט. תשואות

השער נשאר בודד במאוזן. ד" שופט הבריטי הצוין גיימס ליף שרק לסיום המשחק ומש" רוקיתו שלא שרקה הרבה, קצרה תשר" אות. ליף היה לדעת רבים הטוב ביותר בשדה. הוא רץ כמו כל אחד מהשחקנים, נמצא תמיד בסביבות הכדור, וניצח, כמו מנצח תזמורת, על המשחק בתנועות ידיים חד משמעיות.

בעוד גיימס ליף מנצח על הסדר ב" מגרש המדווא, פיקח שלמה (סלומון") אדיר על הסדר הכללי בכניסה וביצייה. לעת ערב, כאשר פלט האיציט את הרבבות היה נדמה שאכן כבדה גולה מעל ללב, שהנחמה גדולה יותר מן האכזבה אשר נחלו לפני שבועיים. הכדורגל הישראלי חזר אל הדרך הנכונה, הצדיק שוב את קיומו.

אלפים יצאו למחרת היום לעבודתם במצב" רוח מרומם, ללא דכאון ותסביכים ובתקווה כי במשחקים הבאים שייצרכו בדרום אפ" ריקה תשאר הנבחרת הישראלית לפחות על אותה רמה שהוכיחה במשחק הנועז עם היוגוסלבים.

שלא כאחרי משחק ישראל-יוון שנס" מים באכזבה גדולה, שהוציא משחקני הנב" חרם המקומית כל חשק להופיע במסבת הפרידה שנערכה בבית ציוני אמריקה ל" שחקנים היווניים, הופיעו הפעם כל שחקני הנבחרת יחד עם בני לחיתם למסבת פרי" זה שנערכה ברמת אביב, בראש מורם.

שלמה אדיר

המאבק המרתק התנהל ברובה ברחבה היש" ראלית. היו דרושים לכך לפחות 6 מגינים במקום השניים הרשמיים, המקובלים כרגיל.

הכדורים היוגוסלבים לא יכלו לפלט דרך בין השחקנים הנמרצים שרצו להוכיח שהם עוד שווים משהו. על כל מטר מרובע ברחבת השער הישראלי עמד מגן.

הגנה לוחצת

הרגע הדרמטי התחולל בדקה ה-80. גריגור זאבאץ' הקיצוני השמאלי המהיר נגח כדור מפתיע לפינה השמאלית, מחק בשניה אחת את כל התקוות הוורודות. של המוני הצופים שחזו במשחק.

השער!

א ר י : — אתה טועה, אינני גינ' גית, ולא אותי ראית בזירה. **חריף או קד, העיקר נחמדה**

צויר (1967/857) הסכור שהוא רומנטי, מוכן להתכתב עם נערה בגיל 16-15, שתהיה בעלת חוש המור חריף, או קל, אך העיקר שתהיה נחמדה.

מראה מראה, אמרי יי: הראי של הצעירה בת ה-18 (197/857) שאני מציגה בזה, משקף לה ברונטיות. בעלת גובה בינוני, נאה בהחלט (לדבריה), בהיותה בנימוסיות היתה שחקנית חובבת, ויש כדעתה להמשיך בדרך זו. בינתיים הוא רוצה להתכתב עם בחור רציני (ואי פילו בחורה) על אמונת הדומה, פסרות יפה ככלל ומוקדיות כסדר.

עידוד בימים אפורים אזה איש צויר (198/857), עוסק באופן פעיל במוסיקה (למה לבדוק התכוון, אי נני יודעת) רוצה בהתכתבות עם נערה בגיל 16-17 למידה בית-ספר תיכון, ש תשמך לו (ההתכתבות) מקור עידוד כי מים אפורים אלה.

נושאי ההתכתבות יכולים להיות על נקציעות המונים וריאליים כאחד. רצוני לה מוסקלים.

על ספרים וחיים סטודנט בן 25 (199/857), חסר חברה, יושם להתכתב על לימודים, ספרים ועוד.

ניס ועל החיים של יום-יום, עם נערה ש תמצא את עצמה מספיק אינטליגנטית כדי לענות לו.

דא להסמיק, בבקשה אחרי שכבר אותי במשלוש מנות של מחמאות, נפנה הצעיר בן ה-22 (200/857) בעל כתב יד הנאה, לבקש אותי שאקשר אותו עם נערה, "שהיה לה קצת מתכוון ת"י" ושתהיה מוכנה להתכתב על כל נושא חופשי מבלי להסמיק. הוא בעל השכלה תיכונית רגועה ודקס ואוהב סבס.

כמעט זרקו אותה, אבל... נערה צעירה (201/857) המתסארת כי מקצת שהיא אוהבת לעתים להיות ילדה רעה ואשר פעם, כמעט זרקו אותי מ בית-הספר, אבל עזבתי לפני כן, רוצה להתכתב עם בן 17 ומעלה, בעל השכלה תיכונית, שלא יהיה בעל הרבה צרות (הוא איננה רוצה לשמש כומר לוידיים), שהיה מעניין, ולא ירבה על חיי משפחה שקטים ושלווים. עליו לספר את הנושאים המעניינים אותו, ורצוני שיצר את המונ' ת.

אני מודה מקרב לב לכל אלה ש' הומינו אותי למסיבות שלהם. לצערי יצאתי מחוץ לעיר ולא יכולתי ליה נות מהיכרותכם על אף רצוני. א. ת. — בלבול את היוצרות, ידי דו, אין לי העונה להיות לילי גלילי.

אילון הסורר אילנה מכרסמת הצעיריים: — האש' מה גלילי לא תעזו לך במקרה כזה. אם תחשבי רגע, תוכיחי בעצמך שהוא לא היה חייב לבוא לאותה פגישה. הוא לא רצה, וחסל. אם רצונך ללמד אותו לכת, ירחיף עם זאת לא להחזיק אותו לנפטר, נהני בדרך הקלילה. כשתראו אותו כי פעם הכתה, והוא יבוא ויתגלגל, אגב לו בערך, "טוב, יראתי אותך, רציתי לכנס את סליחתך על שלא באתי. אותו ערס באו אלי, פטפטנו ופטפטנו, ולא הרגשתי שהומן עובר." נאותו הפצועה תעורר אותו לדאוג לכך שגם בחברתו לא תר' גישי שחומן חולף.

הסיפור הקלאסי גאולה ד. — כמעט כל נערה עוברת תקופת, כל היא מתאהבת בכבר קשיש הבנה ממנה (והיתה) תקופה בה היתי נאנחת בנענועים, כשהיתי רואה את ה מורה להיסטוריה שלי — היתה לו צורה של גישוף. המעבר שלי חביב אליך, קונה לך שוקולד, הומין אותך אפילו פנים לקולנוע. אני מוכנה להתערב אתך שבקרב יספר לך שאשתי אינה מבינה לרווח, שהוא אומלל וכו' וכו' וכו'. זה באמת מחניף להיות נושא התעניינות של המנהל, אבל תוכני מה קרה לכיסי אורי מה, כשנעשית סקרינית מדי. אינך מוכ' רוחה לדתה אותו בנסות. אחרי הכל, את זקוקה למקום עבודה. אמרי לו רק פעם בהזדמנות הנאותה? "מר זכאי (או מהו שלא יהיה שמו) אתה כל כך מוכיר לי את הדור יהושע?" אחרי כן אני חר' שבת שתצטרכי לקנות בעצמך את השור' קלוד שלי.

היה נעים להכירך... ציפורה: — אתה וראי נאה כמו נפוליו' או אחרי קרב אמפוליו. אני חושבת, אם אחרי באמת רוצה לשמוע את דעתך, כי התנהגותך היתה לא יפה. פליטת הוא דבר נחמד ומשעשע כאשר לוקחים בד חלק שני הצדדים. אתה חסרת בקסמים את ראשית הקפן של דינה, שלא הכינה הכמות, וכעת אתה מנהגת שהיא התאזרה כך ואתה, "לא התכוונת". אתה מחבב אתה מה מאוד ואיך רוצה להכאיב לה. אם אתה מחבבתו לך, הנה זנענות שניות ותמימות המאמינות לכל מחמאה שניתנת להן, והפנה את כשירותהמשחק שלך ל' אלה שידעו להעריך אותו.

מבעד מסך החול הערבים העדיפו להתקיד

לפי כל הכללים היה זה צריך להיות שבוע של עליונות המדיניות הישראלית. על שולחן הדיונים הבינלאומי היו מונחות שתי פרשות אשר צידקת ישראל בהן לא היתה זקוקה ל- שום הוכחה: מצור מצרים על תעלת סואץ והתקפת הדמים במעלה העקרבנים. אלא שהצדק לבדו לא יכול היה להתחרות בעובדות החיים המדיניים. המערב, שמיתר- נפשו הדיפלומטיים נרעדו מפרשת קיביה, לא נחמו להעלות את מעשה הרצח בנגב לסדר היום. הם יותר מדי להוטים אחרי הערבים מכדי שינקטו בצעד רציני נגדם. התלוננו דוברי-ישראל.

האמריקאים, מצדם, שתקו. המצב היה ברור למדי ולא היה כל צורך בהודעות והכ' רוות. הם אפילו סירבו לקבל לראיון את שג- ריר-ישראל אבא אבן. הערבים יכלו אף הם לשחק, להגיח לכל העניין להישכח. הם הע- דיפו לצאת להתקפה.

המסקנות מחייבות. הם בחרו בשתי מטרות. הראשונה, כמובן, היתה מדינת ישר' אל. הם האשימו אותה במעשי תוקפנות לאורך הגבולות, בתיכנון מסעות-כיבוש, בביום ה' רצח במעלה העקרבנים, כדי להבאיש את רוח הערבים. המטרה השנייה היתה ארצות-הברית. בו בזמן שישראל התלוננה על יחס הסטיס דיפרטמנט כלפיה האשימו הערבים את אותי משרד רב-חשיבות בתמיכה גלויה ומוגברת במדינת-היהודים.

בקריטורה, תיאר השבועון המצרי רוז אל-יוסוף את מדינת ישראל כעכבר ואת מדינות ערב כחול. אמריקה ואנגליה מורי- סות לעכבר מנות מוגברות של דולארים. מנ' קוח לנפחו ולפסמו "כדי שיאכל את החתול". אולם ברור, הסכר השבועון, כי גניסון גידון לכשלונו וכי מוטב לאמריקה לשקול היטב ולראות היכן מונח האינטרס האמיתי שלה. עצתו של השבועון הקהירי היתה מיותרת לחלוטין. משרד-החוץ האמריקאי כבר שקל הגיע ליד מסקנות — מסקנות שחייבו אותו להתעלם ממעשה הרצח בנגב ואשר יחייבו אותו, בלי ספק, להתעלם ממעשים דומים בעתיד לבוא.

מצרים

מי יכין את הבחירות

למעלה מאלפיים שנה עמדה איתנה הפיר' מידה של עמק המלכים בלוסור. השבוע, כאשר קבוצת ארכיאולוגים טיפלה בה, הת' מוטסה אחת מצלעותיה. היה זה מעשה סמלי למה שהתחולל אותה שעה ברחבי מצרים, שם התפורר המשטר בבקיעים גדלים והולכים, בליווי הדינאסטי אדירים.

הדינאסטי נגרמו עלידי חמש פצצות מס' תוריות, שהתפוצצו בקהיר כל כמה שעות, משך יום השבת האחרון. תחילה באה הפצ' צה בתחנת הרכבת של מעאדי, פרבר-גניס על גדת הנילוס. התחנה הקטנה והמוריקה, בה עוברת רכבת-דיל כל חצי שעה, היתה ויקה מאדם, הפצצה חפרה בור קטן באדמה מבלי לגרום כל נזק.

הפצצה השנייה באה בשעת הצהריים. היא הונחה על און חלון מועדון מוחמד עלי, בלב העיר. חברי-המועדון, אשר פעם נשאו כולם תוארי אצילות, סעדו א.תה שעה בקר מה העליזונה של הבית. נופצו כמה שמשות, אך איש לא נפגע.

הפצצה השלישית התפוצצה אף היא במקום כבובד: בית-קפה גרופי, אחד המקומות ה' כפורסמים ביותר במרחב. המשותף לשלו' שת המקומות: הם שימשו מקומות-דיכוד לזרים או מקומות-מיפגש בין זרים לבין בני השכבות העליונות. שתי הפצצות הנוספות הונחו בתחומי האוניברסיטה של קהיר.

ריוצים להיות בשלשון. לא היה זה הסימן היחיד שמצרים צועדת לקראת הת' פוצצות כללית. דקות ספורות בלבד לאחר סכמה מאות סטודנטים מאוניברסיטת-קהיר התארגנו לצאת בהפגנה בעד-משמלתית ברחו' בות העיר, התארגנו סטודנטים אחרים להס' נה נגדית. היו אלה חברי אירגון האחים ה' מוסלמים ומפלגת הוואפד המפורקים, שלא טרחו אפילו להסתיר את שייכותם לארגונים בלתי-חוקיים.

הם ניצלו את התרת ההפגנה הראשונה על- ידי השלטונות כדי להשמיע אף הם את דרי' שותיהם: ביטול האיסור על פעילות מפלג-

תית, שיחרור העסקנים העצורים, העברת ה' שלטון מיד לממשלה אזרחית. תפקידה הרא' שון של ממשלה כזאת, לפי דרישת המפגי' נים, נועד להיות הכנת הבחירות ביולי. אלא שסיכוייהם להיענות היו קלושים ביותר. קציני מועצת-ההפכה, שהחלו את תהליך ההתפוררות בעצמם, כאשר ניסו לסלק את נאגים, הכריזו בפירוש כי אינם מוכנים לחת' על השלטון. הם אמנם הסכימו לעריכת בחי' רות דימוקרטיות, אולם הם ידעים היטב כי תוצאות בחירות אלו היו כמעט-תימדי ל- טובת הממשלה שישבה בשלטון והכינה את הבחירות. תפקיד זה רוצים הם למלא בעצמם.

סעוריה

המלך מוכן לקרב

— אדם המגדל זקן, ענוו הוא; אדם המגדל

ההבדל הקטן

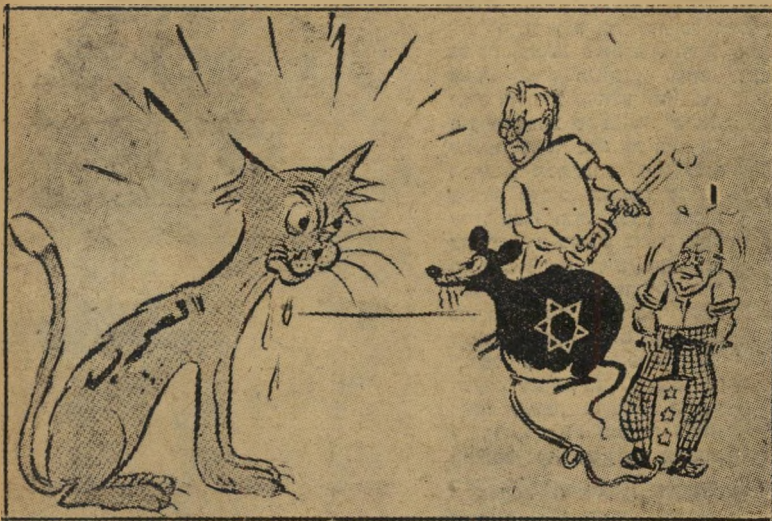
בתל-אביב תקפו שלושה צעירים נערה ב' דת, שעברה ברחוב טרומפלדור לאחר הצות' הלילה, נתקלו בהתנגדות בלתי-רגילה, נוכ' חו לאכזבתם שזה היה צעיר בשם יעקוב עברון, שהתחפש לבחורה והלך לגשף-פורים.

החמא וענשו

בתל-אביב, בחגיגת הילדים שנערכה בגן' החיות, הופיעה ילדה בת חמש בתחפושת של שופרת משחת-שניים, בכתה מרות, הסבי' רה: "אמא הכריחה אותי להתחפש כך, מפני שלא ציחצחתי הבוקר את השניים."

דג שמן

בעין גב נשאל דייג למשקל בנו שנולה, חשב אותה שעה על שלל הדגים היומי, השיב: "ששה טון."

העכבר הישראלי והחתול הערבי ("רוז אל-יוסוף")

מיאווווווווווו

כח שיכנוע

בבאר-שבע, הצליח סוחר רזין למכור לבד' חיי. כתונת' לילה כחולה עשויה גיילון, במ' קום העבאיה שהוא בא לקנות.

תקיפה עצמית

בסן-אנטוניו, טקסאס, נעצר בוב גרייסון, פושע מבוקש באשמת שוד, לאחר שראה את תמונתו בטלביזיה, בבית-קפה מקומי, שלף אקדח ופתח באש על מכשיר הטלביזיה.

הסנדלר היחף

בעאלה, לבנון, פוטר סובחי זרייק, מנהל בית-הספר העממי במקום, לאחר שגילה מש' רד'התיווך הלבנוני כי אין לו תעודת גמר של בית-ספר עממי.

העצות קודמות לכך

ברמלה דרש אדם גט מאשתו בטענה ש' היא מוניחה את כל עבודות הבית, רצה בכל יום לבית-הקפה הסמוך, מאזינה את לתונ' גיות קול-ישראל לעקרת הבית.

כמו בבית

בפילדלפיה, ארצות-הברית, נעצרה יצא' גית, שעה שנמצאה בחברת גבר בבית-מלון, שוחררה לאחר שהציגה תעודות שהוכיחו כי המלון שייך לה.

האמצעי והמטרה

בלונדון, אנגליה, קיבל הפקיד גיוהן קלארק מכתב איום, "אם תצא היום מביתך, תמות כמו כלב!" נמנע מלעזוב את האזינה וללכת לעבודה, קיבל הודעת-פיטורין ממעבידו, קי' בל מיד לאחר מכן קריאה טלפונית מאלמוני: "הכל בסדר, עכשו אתה יכול לצאת."

סחבת חיובית

בקישינוב, ברית-המועצות, פנו עובדי ה' ספריה העירונית אל העירייה בקשר לסידור אולם-הספרייה, קיבלו תשובות מתחמקות, החליטו לבסוף לצפות את תיקרת-האולם ב' העתיקי חליפת-הכתבים עם העירייה.

גם זו למזבה

בפתח-תקוה נתבעו התושבים בילבול נעים ובאשי גמ' זו' לטובה לדין באשמת אי-תשלום שכר-דירה לחברת עמיד.

אחי, אחי

מאת נורה בורק בריטניה

דמו של שר סינג קופא בעורקיו. הוא לא יוכל לשאת את קונחאר ולהילט; ואם יזעק, רק יחיש את בוא האסון. הוא נשאר במקומו ושפתיו לחשו הפילה עזה ולוהטת. הפל הזכר נשף, פלט נהמה עמומה, הניד בראשו, אחר המשיך בדרכו במעלה הנהר. העדר כולו הלך בעקבותיו ונעלם מן העין.

שר סינג השמיע תפילה תיידה והחל מתכונן לדרך. הוא פנה עורף לקונחאר והחל כורך את הצעיף על מצחו.

הוא לא היה מסוגל לקום. הוא ניסה להתרומם אולם כל מאמציו עלו בתוהו. פתע נשמעה במרחקמה תרועה אדירה של פיל; וכעבור רגע קל כבר עמד שר סינג על רגליו ופנה לדרך לתוך הנהר.

הוא היה שם לעתים קרובות, לאור היום והוא ידע שבעו"ה זאת של השנה, לפני רות מיהשלג מן הגבעות, אפשר לצלוח את הנהר על נקלה. הנהר היה רחב ורדוד. המים שיכשכו על פני חלוקי-אבנים. דג חפז בקרבת החוף וקש"קשו נצנצו לאור הירח. הוא נכנס לתוך המים.

הם היו קרים ועמוקים יותר מן הרגיל. היה עליו לדר"גך בזהירות על האבנים החלקלקות, לגשש אחרי כל מדרג כפ"רגל. המים הגיעו עד מותניו. אפשר שמיהשלג כבר ירדו מן ההרים.

שר סינג חשב על הגשר המאחד את שתי גדות הנהר השני. היה זה מבנה רעוע; אבל זה היה גשר. סבעות של קני במבוק ננעצו בקרקעית הסלעית של הנהר, מולאו באבנים ושימשו עמודים לגשר. אחר הונחו קני במבוק נוספים בין עמוד לעמוד וכוסו בשיכבה עבה של עשב יבש וחצץ.

כאשר יצא שר סינג מתוך הנהר הראשון, השאירו כפות רגליו היחפות עקבות לחים ונוצצים בחול. בקרבת מקום נמצאו עקבות אחרים. לחים ונוצצים אף הם — עקבות כפותיו של גמר.

הוא המשיך בדרכו. מדי שעה היה עליו להתעכב ולהחליף רוח, ובכל פעם היה לו קשה יותר לקום ממקומו שריריו כאבו, נאנקו, נל"חמו בכוח הרצון שלו.

השעה הייתה קרובה לתצות-הלילה, כאשר שמע שר סינג את שאונו של הנהר השני. לא היה זה שיכשוך רגיל של מים — זאת הייתה נהמתו העמומה של זרם סוחף, וכאשר הגיע הנער אל שפת הנהר, גילה לעיניו מראה רב-הוד.

נראה כי גוש שלג גדול נסם וניגר לתוך הנהר. המים געשו והלכו קצף. הגשר לא היה לעין, רק גל גדול של מים ציין את מקום הימצאו. ענפים נסחפו במערבולת, הת"שאו מעלה מעלה כור-עות של גוססים ונאחזו בגשר הי"שקוע. הסלעים אשר מתחת למים הוחזו ממקומם. דומה היה כי הנהר הגדול חורק שן בזעם.

פתע הופיע בתוך הזרם עץ שלם שנעקר משורשו. הוא נע במהירות גדולה, והתנגש בגשר השקוע במים. נשמע קול נפץ: הגשר כל"ז נע במקומו כחיי"קדומים, התפרק, הטיל את צלעות המבוק שלו לכל עבר ונעלם במערבולת. כיצד לצלוח את הנהר? אין כל סיכויים להגיע אל הי"גדה השנייה בשחיתה. אולי אפשר לעבור בין שברי הגשר? שר סינג הניח את קונחאר הקטן על החול, שאב מלוא חפיו ומיני והגישם לו.

"אחיי..." לחש הילד ושתה לרוויה. שר סינג הלש גבעולי עשב ושור מהם חבל. הגבעולים החדים חתכו את כפות-ידי. הוא כרך את החבל סביב גופו וגוף אחיו החולה, אחר פנה ונכנס לתוך המים. הזרם אחז בו והטיחו בשברי הגשר. הוא התאושש מעט, אחר החל ממשש את דרכו לאורך העמודים נאחו בשברי-ה"במבוק החדים כסכינים.

שאו הזרם החריש את אוניו, ענפים חבטו בגופו. המים הקרים כקרו לאיפשרו לו לשאוף רוח. הוא לא ידע אם אחיו חי או מת; אבל הוא הוסיף להחזיק את ראשו של הילד מעל לפני המים והתקדם צעד אחר צעד. הוא היה חרש, מסנור, קופז מקור, טבוע למחצה... זה נמשך כי"חלום בלחות.

הוא ומשאו החי החליקו, התאוששו, נאחו בקנים הרופ"פיב בשארית כוחם. לבסוף הלך הזרם ונחלש. הם הגיעו אל הגדה השנייה.

שר סינג לא זכר בבירור את כל אשר התרחש לאחר מכן. כל גופו הרעיד מקור. בגזיו הלחים דבקו אל בשרו. חטמו היה מלא מים. הוא הלך קדימה... ברכיו פקנו... הוא נחל...הגיע אל דרך סלולה.

"אי שם, בעולם אחר, נשמעה נביחתם של כלבים. מאישהם הופיעו בני-אדם ושני הנערים מצאו את עצמם בתוך מבונית-משא.

"מנין באת, נער?" "מלאדהאני."

"נשאת את לו לבדך? צלחת את הנדר?"

הם הגיעו לבית החולים.

שר סינג סחז מפני בתים. הוא לא נכנס פנימה. עם שחר הלך להתנהח-הרבה ושכר להעמיס פ"הם. כל אותו יום עבד בפ"ך כדי להשתכר כמה פרוטות ולקנות בהן קמח ושמן, שי"שמשו לו לאפיית פיתות. הוא מצא לו מקום-לינה בצרי"ח, פ"הם שכנו קרובי החולים; ובערב, כאשר נח ממלאכתו, הקפה אותו הדאגה לקונחאר בכל עווה.

לבסוף בא הרופא לקרוא לו. הוא לא שלח שליח. הוא יצא אל המרפסת וקרא:

"היכן שר סינג באהאדור?"

"אבי אינ. נמצא כאן," השיב הנער בקול רחי דמעות, "אל אי שר סינג."

"האחיה הנער אשר הביא את הילד קונחאר מכפר אלד"האני?" "כן." הרופא חיך ופניו הרחבים, המפיקים טוב"ל, גראו כירח חום.

"שר סינג באהאדור!" אמר הרופא בשחוק קל. "שר סינג הגיבור, אחיך יחיה. בוא וראה זאת במו-עיניך!"

שהתחממה על השביל, תחת קרני השמש האחרונות, וליח"שה בקול מבשר-רעות.

שר סינג קפא על עמדו. אחר החל נסוג, שעל אחר שעל. הקוברה התנודדה, התבוננה בו, כשלשונה משורבבת מפ"ה כעלוקה. אבל הברירה היפה, בעלת הקשקשים הנוצצים ושני הארס, פחדה לא פחות משר סינג עצמו. היא גהרה בתנועה פתאומית ונעלמה בין העשבים.

שר סינג נשם לרווחה. השיחוק אשר תקף את רגליו נעלם כלא היה, והוא היה מסוגל להמשיך בדרכו.

קונחאר נאנק והתפתל בתוך עניבת הצעיף. גופו הלך וכבד. שר סינג השתוקק לנוח, לרפות את שריריו הכוא"בים; אולם אסור היה לו לעשות זאת הוא היה מוכרח להגיע לבית-החולים.

על סביבותיו השתרע יצירהעז בו נמשך מאב"החיים מאז בריאת-העולם. קני"באמבוק בקעו מתוך האדמה למאות. סבכ"קוצים נלחמו על אור ואחיר. עצים ועשבים התמזגו והפכו לחומת ענק ירוקה, ובתוך ממלכה נוריקה זאת שכנו

על פני החול הלח נראו עקבותיו של נמר: אולם שר סינג. הנער ההודי. לא ידע פחד. הוא ידע רק דבר אחד: עליו להביא את אחיו הקטן קונחאר. לבית-החורים.

החיות: קופים, טוסיים, נמרים, ברדלסים, דובים, פילים. לאחרונה התכעסו הצבאים עד מאד וחיות-הטרף החלו מת"נפלות על בהמות-בית ואפילו על בני-אדם.

הלילה רד. הרקיע הפך סגול. שר סינג היטיב לראות באפילה. הוא הצליח למצוא את דרכו, עד אשר עלה הירח והאיר את הגיוגל.

מראה עקבות דובים על פני השביל המאובק עורר בו דאגה. הוא זכר שהוא ראה פעם אדם. אשר הותקף על ידי דוב ואיבד את מחצית פניו. הוא החיש את צעדיו.

לבסוף, כאשר הגיע אל אחד הצוקים המתנשאים מעל לאפיק הנהר, ידע שהוא מוכרח לנוח. הויעה שטפה על פני בשרו המרטט פלגים פלגים.

הוא נשען אל עץ, הרים את ידו אל מצחו, והוריד את קונחאר ארצה בעדינות מרובה.

"אוה!" נאנק הילד. "מה אני יכול לעשות?" אמר שר סינג בקול רחי דמעות;

אבל קונחאר היה אחוז קדחת ופלט מלים חסרות-שחר.

פתע נתמלאו כל שריריו של שר סינג. שחזרו למצבם הטבעי, כאב חזק. הדם שטף בכל עוז לעבר המקום בו היה כרוך, קודם לכן, הצעיף. הנער השתרע בצל העץ, עצם את עיניו וניסה להתאושש.

איתה שעה נשמע בקרבת מקום שאונו של עדר-פילים. לפילים אין כל צורך לנוע על פני הגיוגל ללא שאו"העדר נע במעלה הבקעה, בדרכו לשטחי-מרעה חדשים. שר סינג שבח על כי הוא ואחיו נמצאים מחוץ לתחום פגיעת הפילים.

תחתיו השתרע משטח-הנהר, אשר ניצנץ לאור הירח כגוש גדול של שנהב. עדר-הפילים נע לאורך החילות, אשר בקר"בת המים.

שר סינג ראה את הנקבות ואת גוריהן. הוא ראה גם את הפיל הזכר הגדול, שגע בראש העדר — הפיל המסוכן מכולם, שהיה מסוגל להתקיף בני-אדם.

אוני הפילים התנפפו, ונבויתיהם נעו לכל עבר, צלליהם האפלים השתרעו על רקע החול הלבן. הם היו קרובים אליו עד כי כך שהוא שמע את חריקת החול מתחת לרגליהם ואת חיוכו עוריתיהם המתחפפסים.

הפיל הזכר הניד את הדקו מצד אל צד, וירחה על סבי"בותיו בחשדנות, נעצר תחתיו וכיוון את החדק כלפי ה"נערים.

אחיו הקטן של שר סינג היה מוטל בתוך הביקתה, וכאבי"הבטן שאחו בו הלכו וגברו. שר סינג עצמו היה בן שחים עשרה. הוא היה בן"גיוגל שחום ועליו, ואחיו היה צעיר ממנו בשנים רבות. מובן מאליו שהיו להם גם אחים אחרים, אבל הם הומתו על ידי החולירע, השפעת וחיות-הגיוגל. עתה נותרו בחיים רק שר סינג ואחיו הקטן, קונחאר.

"אסחוט סמרטוטים בתוך מים רותחים ואניח אותם על כרסו", אמרה האם. היא לא חיכה. היא לא בכתה, היא היתה רגילה באסונות.

"ומה אעשה אני?" שאל שר סינג. "אביא עצים למדורה ואאטוף גללי פרות. אלך לשאוב מים. הניחי לי לקרוע את הכמרטוטים לגזרים."

הוא רץ להכין את כל הדרוש. הם הבעירו אש גדולה, ובמהרה החלו המים רותחים. הם הניחו סמרטוטים כהבי"לים על כרסו של הילד; אולם כעבור שעה קלה פתחה האם ואמרה: "עלנו להעביר אותו לבית-החולים בקאלאגאט."

אותה שעה ידע שר סינג שאחיו הולך למות. ברגע בו שמע את המלה "בית-חולים", ידע זאת ברורות; שהרי כל יושבי הגיוגל יודעים כי בית-החולים מיועד רק לגוססים. משחו סמיר חנק בגרונו.

"ארוץ להביא את אבא!" קרא. "אפשר שיעברו ימים רבים בטרם תמצא אותו."

אביו של שר סינג היה מפורסם ברחבי-הבדינה כשר סינג באהאדור — הצייד האמץ. השם באהאדור נוסף על שמו הפרטי, כדי לציין את כל מעשי גבורתו הוא בילה את חייו בכפר לאלדהאני, רעה את בקרו, עיבד את שדהו הקטן; אבל כל עת שהיו מופיעים במקום ציידים או צלמים, היו שולחים לקרוא לבאהאדור האמץ.

הוא היה מסוגל למצוא נמרים, במקום בו לא היו נמרים כלל. הוא היה מסוגל להתבונן בעשב יבש ולומר בדיוק את כל אשר התחולל על פניו. הוא היה מסוגל להאזין לפעיות האמילות ולהכריז: "אדם מהן נטרפה זה עתה על ידי ברדלס. האמילות עדיין רואות אותו ואת טרפו." על קד"קדו וכתפיו נתמשכה צלקת סמוקה — זכר למאבקו עם נמר טורף. על ידו האחת היתה כוחיה, במקום בו נושך פעם על ידי נחש ארסי, שתיים מאבצעותיו היו קטועות, וחבריו אהבו לספר כיצד הוא עבר מהלך חמישה מילין בגיוגל, כשכסרו שטועה למחצה על ידי פנתר. כזה היה שר סינג באהאדור.

עתה נמצא באהאדור בגיוגל בחברת בשלחת של צלמים. גם שאר הגברים של כפר לאלדהאני נילו אל המשלחת. קונחאר הקטן היה מוטל על הרצפה, בתוך ביקתת-ה"חזימ. הוא מירר בבכי והשתעל מדי פעם בפעם.

שר סינג, בן גבה לאביו הגדול, התבונן באחיו הקטן, וראה את המוות נשקף מעיניו.

"אין גברים ככפר", אמר, "אני אקח אותו לבית-החולים."

אמו מוכרחה להשאר בכפר, לטפל בפרות, לעבד את הא"דמה היוצרת מזון. גם הוא וגם היא הבינו זאת היטב.

אבל האם היתה בת-הרים. היא היתה בקאיה בהובלת בשאות כבדים. בית אביה שכן בהרים הגבוהים אשר מסביב לאלדהאני, והיא היטיבה לתלות משאות כבדים על עניבות חבל כרוכות מסביב למצח, כך שהכתפיים והשרירים החז"קים של הצוואר יוכלו לשאתם על נקלה.

היא לקחה אחד משני הצעיפים אשר לה וענבה אותו לעניבה. אחד כרכה אותו סביב מצחו של שר סינג והטילה את קונחאר הקטן לתוך העניבה.

שר סינג חש מיד בחום גופו של הילד הקדחת, שחדר מבצע לעצמי-הכוחות. הרגיש גם במלוא כובד המשא, ושאל את עצמו כיצד יגיע לבית-החולים.

"הוא גדול מדי בשבילך", אמרה האם בקול מלא יאוש, "לא תוכל להגיע."

שר סינג לא אמר דבר. הוא יצא לדרך.

הערב רד. הכפר כולו היה אפוף זוהר חורד. מסביב לו השתרעו שדות-התבואה ושדות-המרעה ומשכות-הקוצים והמכלאות, בהן היו שומרים היערות כולאים את בקרם של האכרים. שנחפס בתוך היער הממשלתי. הלאה מזה השתרעו שטחי העשב החרון שנועדו להציל את הכפר במקרה של דליקת-גיוגל, ומאחוריהם החל הגיוגל עצמו.

תחילה היה זה עשב גבוה, אחר החלו שורות העצים, מהם נעצו אדני סמילת-הברזל של קאלאגאט. הכסילה נמ"צאה במרחק של חמישים מילין מן המקום; אולם שר סינג קיווה שאם יעלה בידו לחצות את הגיוגל ולצלוח את שני הגהרות אשר בדרכו, יוכל לעלות על דרך-המלך ולהגיע לקאלאגאט בקרוב שחורים, או במכונית ישנה.

אבל כל זה היה עדיין לפניו. הוא נמצא עדיין לבדו על שביל הגיוגל המכוסה שכבה עבה של אבק.

לא, הוא לא היה היחיד שנע באותו שביל. חוש קדום וטמיר פקד עליו לעצור ובו ברגע הודקפה לפניו קוברה,

4. דבר פור זה מקשט את ראשם של:
 (א) האחים המוסלמים
 (ב) התורכים הצעירים
 (ג) בני שבט זולו באפריקה
 (ד) מרילין מונרו בסרט "ריו".

5. מתחת לכובע זה מסתתר:
 (א) קצין אמריקאי
 (ב) האדמירל נלסון
 (ג) שוטר צבאי ישראלי
 (ד) מכבהאש חיפאי.

2. כיסוי ראש זה הנו:
 (א) כתר של מלך ארצות-הכרית
 (ב) מכשיר עתיד לסילוסול-שער,
 (ג) קישוטראש של רקחנית הודית
 (ד) כובעה של אינריד ברנמן בסרט
 "למי צילצלו הפעמונים".

1. כובע זה הנו:
 (א) כובע ארמירל בצי השווייצי המלכותי
 (ב) משולש-קצחת מימי פרידריך הגדול
 (ג) כובע פרמיונים של טיסו
 (ד) כובעו של המן הרשע, לפני אופים
 את אמני-המן.

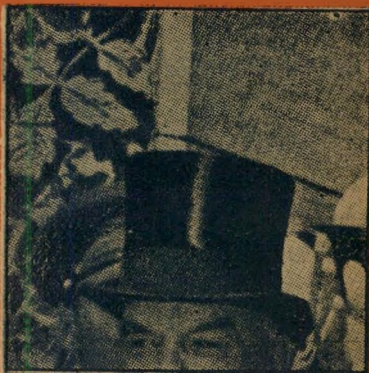

6. כובע זה היה נהוג בתקופה בה הוטבעו
 המטבעות:
 (א) דראכמות
 (ב) נאפוליאונים
 (ג) סלעים

חידון הפרסים (4)

מה עומד על הראש?

זהו תרביעי והאחרון בסדרת-החידונים. כין הפותרים יוגרלו על ידי שני השופטים הכלתי-תלויים — רואה-השבון דעורד-דין — מערכת הפרסים הבאים: (1) נסיעה לאירופה וחזרה, (2-5) מינויים שנתיים על "העולם הזה" (6-10) מנויים חציר שנתיים על "העולם הזה", (11-60) תקליטים של חברת "הד ארצי", לפי בחירת הזוכה, (61-100) כרטיסי-תיאטרון זוגיים. הוראות מפורטות למשתתפים. לקראת סיום-התחרות, בעמוד 12 של גליון זה (מדור המודעות). רק תשובה אחת מתוך ארבע היא הנכונה.

7. כובע זה הוא חלק של התלבושת המקצועית של:
 (א) דיפלומטים
 (ב) מלצרים
 (ג) בלשים
 (ד) אופים

10. העקאל של ערבי זה מסמל:
 (א) שיש לו ארבעה ילדים
 (ב) שהוא עלה ברנל למכה
 (ג) שהוא מתלבש לפי האופנה הסורית
 (ד) שהוא שייך מכוכר

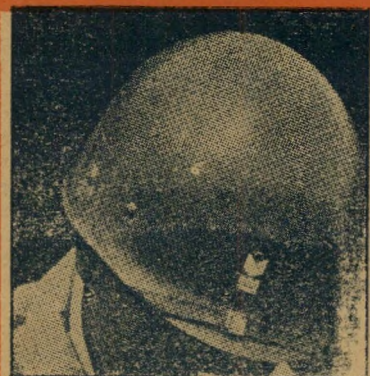
8. על שמם של נושאי קישוטראש זה נקראה בארצות-הכרית המדינה:
 (א) פלורידה
 (ב) מישיגאן
 (ג) אינדיאנה
 (ד) קאליפורניה

8. חובשי כיסוי זה עוסקים ב:
 (א) אפיה
 (ב) ניתוח
 (ג) רוקחות
 (ד) חקר אפסמים

9. בעל כובע זה נתן את שמו ל:
 (א) סלאסל
 (ב) מכונות קרייזלר
 (ג) שלונגי אסקימו
 (ד) מקררי פרינידיר

14. זהו כובעו של:
 (א) ספורטאי אופנוען
 (ב) שחקן רונבי
 (ג) חייל אמריקאי
 (ד) טייס ישראלי.

13. כתר זה מסמל את המלכות הקיימת ב:
 (א) יונוסלביה
 (ב) מצרים
 (ג) פאקיסטאן
 (ד) בריטניה.

12. זהו כיסוי-ראש של הכם דת:
 (א) קאתולי
 (ב) בודהאי
 (ג) דרווי
 (ד) אתאיסטי.

11. כובע צבאי זה הוא:
 (א) הודי
 (ב) סובייטי
 (ג) ארגנטיני
 (ד) יפאני.